

25. april 2007

ORGAN FOR MENTAL, SOSIAL OG ØKONOMISK NYORIENTERING

Kr. 25,-

72. årgang

Nr. 4

VÅRT MÅL: Et fritt levende selvvirksomt samfunn
VÅR METODE: Selvkontroll og hensynsløs, men objektiv kritikk
VÅRT MIDDEL: Ny livsorientering bygget på Kristusimpulsen

MOTTO: Riv ned alle gjerder som skiller menneskene og hindrer dem fra å oppleve og erkjenne våre dype fellesinteresser innenfor vårt felles samfunn. Frem med helhetsfølelsen og totalitetsbevisstheten. Ned med partipolitikken og klassekampen. Frem med det frie levende selvvirksomme samfunn.

Borgerlønn – en liberal reform av velferdssamfunnet

Av May Britt Vihovde,
stortingsrepresentant
for Venstre

Vi lever i et av verdens beste velferdssamfunn. Likevel er det mange mennesker som faller utenfor. De kjenner ikke rettighetene sine, og når ikke fram i hjelpeapparatet. Når velferdssamfunnet er blitt så komplisert og detaljert, for å kunne knipe de få som vil utnytte det, ofres mange andre – de som trenger hjelpen mest. Men det behøver ikke være slik. Det er mulig å tenke nytt og radikalt. Det heter borgerlønn.

Borgerlønn innebærer en garantert minsteinntekt på ca 100.000 i året for dem som av ulike årsaker er utenfor arbeidsmarkedet. Det kan være arbeidssøkere, trygdede sosialhjelpsmottakere eller studenter. Ordningen vil medføre en stor forenkling av byråkratiet og en frigjøring av store ressurser som kan brukes til å hjelpe de svakeste i samfunnet. Borgerlønn skal organiseres slik at det hele tiden lønner seg å arbeide, og kostnadene skal holdes innenfor de eksisterende rammene for overføring til innbyggerne.

Venstre er hittil det eneste partiet som har programfestet en slik garantert minsteinntekt. De siste tiårene har idéen imidlertid fått økende oppmerksomhet i flere europeiske land, og i 1986 ble organisasjonen Basic Income European Network dannet. Flere framtrede økonomer, sosialfilosofier og sosialpolitiske forskere er tilhengere av borgerlønn og bekrefter at dette er en enkel, effektiv og ikke spesielt dyr måte å forenkle trygdeordningene på. Sem-erklæringen slår fast at borgerlønn skal utredes, og dette gjennomføres nå av regjeringen.

Sosial verdighet

Borgerlønn handler først og fremst om forenkling og om å gi mennesker verdigheten tilbake. Dagens kompliserte regelverk gjør at ressurssterke som kjenner systemet og kan slå i bordet overfor hjelpeapparatet, lettest får hjelp. De svakeste i samfunnet har i liten grad disse mulighetene. Det er derfor et stort underbruk av velferdstjenester blant de svakeste, nettopp de som har størst behov for hjelp. Det sterke kravet om detaljstyring av ytelsene har medført et stort, omfattende og komplisert offentlig system som likevel ikke gir et godt tilbud til de som trenger det mest.

Dagens klasseskille går i stor grad mellom de som forstår og har oversikt over systemet og de som ikke maktet møtet med et overveldende byråkrati og dets finurligheter. Borgerlønn vil derfor bety et effektivt slag mot nyfattedommen i Norge. Borgerlønn vil på en enkel og ubyråkratisk måte kunne nå de mange som i dag faller helt utenfor samfunnets ordninger. Samtidig vil vi kunne hindre den belastningen og skammen mange opplever det er å motta sosialhjelp, og det å bli sendt fra kontor til kontor i det offentlige hjelpeapparatet. Det er eksempler på mennesker som pynter seg når de skal på sosialkontoret i håp om å motta litt mer penger. Borgerlønn vil bidra til å hindre at folk føler seg som klienter, motvirke passivitet samt gjøre det enklere for den enkelte å vite hva man har krav på av ytelse fra det offentlige.

Frihet og forenkling

Borgerlønn vil også bidra vesentlig til en nødvendig og omfattende modernisering av offentlig sektor. Da

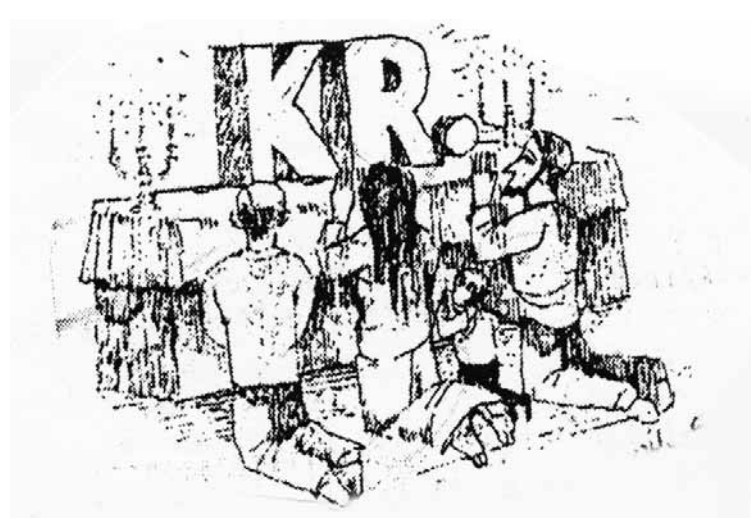
gens overveldende apparat rundt trygdeutbetalinger, sosialhjelp, studentfinansiering, pensjoner m.v. illustrerer et stort behov for forenkling og samkjøring. Ressurser flyttes fra forvaltning av kompliserte ordninger til hjelpetiltak for dem som trenger det mest. Dagens system gjør at mange viktige yrkesgrupper blant annet helsepersonell bruker altfor mye av tiden sin som dørvakter til trygdesystemet. Tid de kunne brukt til å hjelpe borgerne går med til å avgjøre hvem som kvalifiserer eller ikke til å motta ulike støtteordninger.

Dagens velferdssystem gir i seg selv store forskjeller. Det bygger i stor grad på rettigheter opptjent gjennom arbeid. De som har vært i arbeidslivet gis romligere ytelse, mens de som har liten eller ingen fartstid i arbeidslivet får til dels langt lavere støtte. Borgerlønn gir en grunntrygghet til alle selv om man ikke har klart å spare seg opp så store rettigheter gjennom arbeidslivet.

Også i dag har vi i praksis alternativer av garantert minsteinntekt gjennom bl.a. sosialhjelp og universelle trygdeordninger. Systemet er imidlertid svært fragmentert, med kompliserte kontrollmekanismer og er sammensatt av en rekke ulike ytelse. Borgerlønn handler derfor ikke om noe helt nytt, men om en kraftig forenkling og samordning av dagens mange ordninger.

Sosialdemokratisk feilspor

Borgerlønn er først og fremst en forenkling- og verdighetsreform. Da Aps såkalte rettferdighetsutvalg la fram sin innstilling om garantert minsteinntekt, var det mange som omtalte dette forslaget som borgerlønn. Det som ved første blick så ut som forenkling fra Ap, var tvert i mot

introduksjon av en rekke nye kriterier for å skille de verdige fra de uverdige.

Arbeiderpartiet foreslår en mengde krav som skal legges til grunn før folk kan få en slik minsteinntekt, blant annet opereres det med «velferdskontrakter» og «kvalifiseringsretter». For de som følger Arbeiderpartiets krav, foreslår Ap en noe høyere sosial økonomisk ytelse enn tidligere. De som ikke kan følge opp kvalifiseringskravene skal få lavere økonomiske ytelse. Med dette legges det opp til en todeling av de fattigste. En slik ordning vil ikke fjerne byråkratiet rundt velferdsstaten, snarere tvert i mot. Enda verre er det kanskje at enda flere vil falle utenfor, da de ikke vil være i stand til å oppfylle disse kriteriene.

Liberala løsninger

Venstre har tro på det enkelte menneske og dets drivkraft til å gjøre noe som er positivt for seg selv og andre. Vi tror på frihet til å bryte ut av flokken og ta egne valg, gjerne uvanlige valg. Arbeid i frivillige organisasjoner, kunstnerisk aktivitet og omsorgsarbeid kan være like viktig og nyttig for samfunnet som tradisjonelt lønnsarbeid. Derfor bør borgerlønn etter hvert gis til alle som ikke har eller ønsker ordinært lønnsarbeid, uten dagens store kontrollerende byråkrati. Det vil uansett alltid lønne seg økonomisk å være i ordinært ar-

beid, og samfunnet vil snarere tjene enn tape på at noen innimellom velger å leve på en minsteinntekt for å gjøre andre ting.

Innføring av borgerlønn vil ikke minst gi et mer fleksibelt arbeidsliv, da det vil bli langt lettere å gå inn og ut av arbeidslivet, ta deltidsarbeid, videreutdanning etc. De som går ut kan gå over på borgerlønn. Det moderne samfunnet forutsetter en helt annen fleksibilitet i arbeidslivet og i skifte mellom utdanning og arbeid enn tidligere.

Samordning først

Allerede for ni år siden gikk Venstre inn for en samordning av sosial-, trygde- og arbeidskontorene, samt å samkjøre regelverk og tiltak. Dette er nå også Regjeringens politikk. Samordning og forenkling der borgerne bare trenger å forholde seg til ett kontor, vil gi en langt enklere og mer oversiktlig ordning for brukerne og en langt mindre byråkratisk og kostbar ordning for samfunnet. Samordning kan sees på som det første viktige skrittet mot borgerlønn.

Venstres grunnsyn bygger på en grunnleggende tillit til det enkelte mennesket og at det som gagnar den enkelte også vil gagnar samfunnet. Borgerlønn representerer en ny måte å tenke velferdspolitikken på, der fleksibilitet og tilpasning til enkeltmennesket står i sentrum.

Sommertreff i Bergen

Nyorienteringsbevegelsen etter samfunnsforskeren Bertram Dybwad Brochmann arrangerer treff på Kafé Magdalena, Kong Oscarsgt 5, 25/7–29/7. Motto: Bare en ny biologisk tenkemåte kan redde oss fra klimakatastrofen. Til det trenger vi en ny økonomisk samlivsform som rommer plass til likeverd, autensitet, ansvar og integritet

Samfunnsliv

Sosialpsykologisk avis

Organ for folkebevegelsen
for ny livsorientering
(Tidligere Samfundspartiet)

Bertram Dybwad Brochmann
grunnlegger

Dag Ove Johansen
8200 Fauske
tlf. 756 42 754

E-post: dagoj@online.no
redaktør

Grunnlagt
1931

Anders Ryste
disponent og hjelperedaktør
6150 Ørsta

Med i redaksjonen

Astrid Strømme
Indre Sædal 16,
50 44 Natland

Aase Brenne
Utløbakken 43
5260 Indre Arna

Ved innbetalinger benyttes
NB! Postgironr.: 0532.08.40645

Internett: www.samfunnsliv.no

Kynismens dragesed

Kynismen – den diabolske mental-gift,
forsterkes mest ved selvsk drift.
Kynismens demon overtar
som dragesed av driftens far.

Forvolder gremmelser og smerte,
for egenlystig å besverte,
og fornærmer, sårer, krenker,
idet man kynisk antikristelig tenker.

I skadefryd vil man utskjemme andre,
istedenfor seg selv å skamme,
for kynisk diabolske lyster,
og seg omsider å forandre.

Svein Otto Hauffen

Sommertreff 2007 på Kafé Magdalena

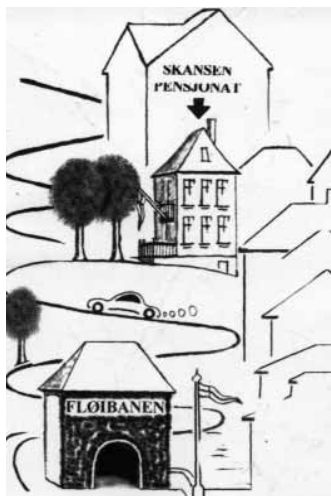
25/7 – 29/7

Skansen pensjonat ligger så og si
like ved Kafé Magdalena (2 – 4
min. unna). Pensjonatet er et sjar-
merende, gammelt hus som ligger
i rolige og vakre omgivelser
med en fin utsikt over byen.

Pensjonatet har 7 rom og 4 lei-
ligheter med tilsammen 20 senger.
Pensjonatet har lagt mer vekt
på en hyggelig atmosfære enn på
luksus.

Frokost blir servert i frokost-
rommet når du måtte ønske, helst
etter kl. 07.00 og før kl. 10.00.
Skal du avgårde tidlig, kan vi lage
matpakke til deg. Etter en travel
dag kan du slappe av i daglig-
stuen med aviser, bøker, musikk
eller fjernsyn.

Middag serveres som ifjor på
Kafé Magdalena.

Påmelding så snart som mulig.
Helst skriftlig til:
Astrid Strømme
Indre Sædal 16
5098 Bergen
Tlf. 55 59 09 82
(best morgen/kveld)

Priser for 2007

Enkeltrom	kr 375 eller 425 (inkl. frokost)
Dobbeltrom	kr 600 (2 pers. inkl. frokost)
«Balkongrommet»	kr 700 (2 pers. inkl. frokost)
«Liten leilighet»	kr 750 (2 pers. inkl. frokost)
«Stor leilighet»	kr 750 (2 pers. uten frokost)
Ekstraseng	kr 50 – 150 (barn under 5 år gratis)

NB! Dere må vennligst melde fra snarest om
overnattingsbehovet

Redaktører 2007

JANUAR: Dag Ove Johansen
FEBRUAR: Astrid Strømme
MARS: Dag Ove Johansen
APRIL: Astrid Strømme

MAI: Dag Ove Johansen
JUNI: Astrid Strømme
AUGUST: Dag Ove Johansen
SEPTEMBER: Astrid Strømme
OKTOBER: Dag Ove Johansen
NOVEMBER: Astrid Strømme
DESEMBER: Dag Ove Johansen

LEDER -

Kvinnen er det psykiske bindeleddet i samfunnet

«Jeg bøyer meg på forhånd i dyp ærbødighet for alle de menn og kvinner som jeg vet, - før eller siden – vil komme til å forklare livet og bidra til en ny positiv og virkelig kulturfornyelse...»

(BDB, Eksakt vurdering
og verdilære)

Eller et annet sted i BDB's bøker står det at kvinnene er det psykiske bindeleddet i samfunnet. Hvordan skal vi forstå det? Hva mente BDB med å si det?

Vår historie er lang, og spørsmålet er hvor skal vi begynne? La oss oppsummere litt med den danske pedagog og forfatter Jesper Juul som sier:

- I mange hundre år lærte vi å ha respekt for makt, autoritet og vold men ikke for mennesker.
- Familiens samliv var avhengig av kvinnenes evne og vilje til å underkaste seg mannen.
- Psykoterapi kan idag bidra med opplæring som sier at begreper som egenverdi, verdighet, være seg bevisst, å være den man er, å uttrykke seg, si fra og sette grenser, *alltid har vært sentrale elementer i helbredelsesprosessen.*
- Nyere forskning viser at barn kommer til verden som kompetente personer. Deres reaksjoner er alltid meningsfulle.

Dette betyr selvsagt at det vi kvinner står for må respekteres på samme måte som vi respekterer mannen. Men kvinner er annerledes. I sin alminnelighet er det vanskelig å gå ut i fra:

- at kvinner står nærmere naturen og barna
- at kvinnene står sterkere i mestring av det sosiale samspeillet mellom mennesker

Men BDB sier at den moderne verden er i oppløsning. Vi holder på både i materiell og åndelig henseende å falle fra alt og hverandre. *BDB sin løsning er et helt nytt livssyn hvor en ny måte å forstå økonomi på realiseres. Dette medfører en ny sosial måte å håndtere mennesker på.*

Spørsmålet: vil kvinner stå for noe spesielt sosialt og psykisk i den livsstil vi må utvikle for å takle klimaendringene? Det kan virke slikt, om vi støtter oss til Henrik Ibsen som sier at det er kvinnene som skal redde verden. Matti Bergstrøm sier noe lignende. Han sier at det *kanskje er kvinnene som skal omforme samfunnet...*

Interessant er det at Bergstrøm også sier at den kvinnelige hjernens corpus callosum synes å inneholde flere nervefibre enn mannen. Det forstår han dit hen at kvinnen har en bedre evne til å vurdere orden med...

Hva betyr det? Hva ligger i det «å vurdere orden med»? Som sikkert noen kjenner til mener Bergstrøm at hjernen vår har en fakta- og konkret måte å arbeide på. Kunnskapsdelen av hjernen ordner våre liv på «en militærmåte». Hjernens vurderingsevne stiller spørsmålsteget, og spør omtrent slik: Hva skal vi med militære? Hva er krig godt for? Uten hjernens evne til å vurdere kunnskapen med, bærer det galt av sted. Vi har vel aldri hatt så mye kunnskap før. Men før våre vurderingsevner trer i funksjon, og spør hva vi skal med all denne kunnskapen, bærer det galt av sted. Kunnskap uten vurdering og styring går ikke... Det stemmer med Bibelen som sier at den som spiser av kunnskapens tre skal visselig dø.

Så var det spørsmålet vil kvinner stå for noe spesielt sosialt og psykisk i den livsstil vi må utvikle for å redde verden fra å falle materielt og åndelig fra hverandre?

Jeg tror svaret er ja. Jeg tror at de endringene som nødvendigvis må utvikles er knyttet til at kvinner tradisjonelt har stått nærmere naturen og barna. Naturen og barna i sentrum.

Det er interessant at Ervin Laszlo i sin bok «Revolusjon i vitenskapen», påviser en 5. dimensjon rundt jorden, og over alt som skaper og opprettholder det organiske liv. Laszlo omtaler det både som et psi-felt og bio-felt. Spørsmålet er; står kvinnen i noen særstilling i forhold til biofeltet? Og hva vil det eventuelt bety i praksis?

La oss anta at kvinnen har spesielle fortrinns i så måte, og la oss si det slik at Bergstrøm på en vitenskapelig måte antyder at det er slik.

Bergstrøm sier også et sted at kvinnen synes å ha bedre evne til å tenke helhet, for å ta utg.pkt. i det psykiske, eller kanskje bedre sagt, ta utg.pkt. i det «åndelige» – i menneskets indre miljø, i dets jeg...

En slik forståelse er allerede å spore i litteraturen, i den pedagogiske litteraturen. Et nytt menneskesyn er i ferd med å vokse fram, *et menneskesyn som regner med det indre liv (det psykiske).*

Mannen slipper selvsagt ikke unna, enten han liker det eller ikke, må han utvikle seg mot sin Eva. Menn har ikke i historien alltid vist vilje til det. De har hatt nok med teknologien, det materielle og det ytre.

Alt mellom mennesker er psykologi, heter det hos BDB et sted. Greit nok.

Oppsummert havner vi dit at det er vårt indre liv, vår åndelige identitet, som nå vitenskapen åpner opp for. Dette synes å få spesielle konsekvenser for kvinnen. Hun har alltid vært opptatt av naturen, barna og samspeillet mellom mennesker. Hun har status i litteraturen som en bedre mester av det sosiale...

Kvinnen kan løse sine livsoppgaver, menneskespørsmålet ved å ta fatt på de utallige spørsmål som knytter seg til sosialisering og sosiabilitet i vid forstand... Vi står foran en sosial revolusjon. *I den vil kvinnene spille en dominerende rolle – som det psykiske bindeleddet.*

Anbefalt litteratur:

Lars Smith: Tilknytning og barns utvikling
Per Are Løkke: Farsrevolusjonen. Fedre og maskulinitet i en ny tid
Aud Fossen: Snakk med barn om følelser
Jesper Juul: Livet i familien
Matti Bergstrøm: Neuropedagogikk – en skole for hele hjernen
Marianne Brodin og Ingrid Hylander: Å bli seg selv

AS

Sommertreff 2007

på Kafe Magdalena, Kong Oscarsgt. 5
«Det nye vil bli båret fram av mennesker med den samme fellesinteressen»

(Totalitetsøkonomien, G.E.B. 1966)

Onsdag den 25. juli:

- Kl. 15.00: Åpning v/A. Strømme
Kl. 15.15: Foredrag av gårdbruker Oddmund Gullteig:
«Livsriktig samfunnsøkonomi og samfunnspsykologi må snarest bli en realitet i samfunnenes konstitusjoner før menneskeheten og jordkloden kollapser fullstendig!»
Kl. 16.30: Tidligere SV-leder Bjørn Venstad: «Alternativer til krigen mot terror»

Torsdag den 26. juli:

- Kl. 10.00: Foredrag av veileder Lilly Hausberg:
«Alt dreier seg om bevissthet. Bare et bevisstløst menneske kan finne på å såre og skade et annet menneske»
Kl. 12.30: Sightseeing
Kl. 15.00: Foredrag av skogarbeider og dikter Armand Nyhus:
«Menneskeverdi og et desentralisert samfunn»

- Kl. 16.30: Foredrag av Julija P. Lande:
«Mobbing, dysleksi, AD/HD, ADD, flerspråklighet og andre relasjonsvansker i skole og arbeid. Holistisk undervisning.»

Fredag den 27. juli. Kulturdag:

- Kl. 10.00: Guidet byfjordtur.
Kl. 12.30: Omvisning på Bryggen. (?)
Kl. 18.30: Foredrag
Kl. 20.00: Alt er psykologi. Foredragsholderne oppfordres til å lese egne dikt.

Lørdag den 28. juli:

- Kl. 10.00: Foredrag
Kl. 13.00: Foredrag av redaktør og lektor Astrid Strømme:
«Klimatrussele – hva er de egentlige årsakene?»
Svaret er en ny biologisk tankegang, en økonomisk samlivsform, samt i likeverd, integritet, autensitet og ansvarlighet i psykiske og sosiale relasjoner. Borgerlønn.

Med forbehold om endringer
Gratis adgang

Arr. Nyorienteringsbevegelsen, info: 55 59 09 89

Den moderne verden er i oppløsning

Å dyrke tall, metaller, tenkte verdier, innkassere henholdsvis lønnsstigninger, prisstigninger og verdistigninger – slik vi gjør det i dag – det kunne jo også tenkes å bero på livsfjerne svermerier, villfarelser og anlegg, som hadde nøye sammenheng med vår psykologi og religion?

Den moderne verden er i oppløsning. Både i materielt og åndelig henseende synes alt å falle fra hverandre. Det er ingen sak å øve kritikk og se det meningsløse, og av pløymenn som pløyer den gamle aker ned har vi i lang tid hatt mange. Forfatteren av dette skrift har også hørt og hører ennå delvis til disse. Og den negative virksomhet, å pløye det gamle ned, må ikke undervurderes, ti så lenge den gamle aker står der full av ugress og gammel utlevete gressrot, kan ingen så noe nytt. – Det er intet levende behov for en ny tenkning, eller å se nye veier hos dem, der ennå formår å klynge seg lidenskapelig itil gamle utlevede dogmer og sosiale og økonomiske teorier, og som er åndelig mettede og selvtillfredse. – Den første og viktigste betingelse for en ny livsoppfatning og en ny livserkjennelse er jo denne, at man ser og erkjenner den materielle og åndelige bankerott, som vår kulturverden led i fra 1914 og utover.

Men dessuagtet er det dette skrifts oppgave å være positiv, å søke å vise en helt ny livserkjennelse og etter hvert nærmere å fremstille det nye livsbilde, hvorav der utspringer en helt ny livskunst og samfundskunst. Det er dette og de foregående skrifter ikke lite fordringsfulle oppgave faktisk å løse de økonomiske og sosiale problemer. Ikke således at jeg konstruerer noe nytt «system» eller noen ny «isme», sekt eller parti. Men således, at jeg ved å bygge på hva vår tid faktisk vet, og ved å sammenstille gammel overlevering og ny eksakt erkjennelse på en måte, som jeg tror ikke før er gjort, kommer til ganske andre resultater enn de, hvorpå vår tids urolige og selvoppløsende verden hviler.

Forfatteren er i høy grad en «autodidakt». – Dette vil hos noen gi meg like stor tillit og like så mange fortrinn som jeg i andres bedømmelse vil møte mistillit og like så megen uvilje, som alle andre autodidakter i historien har møtt. – Men glem ikke, at det ikke er autodi-

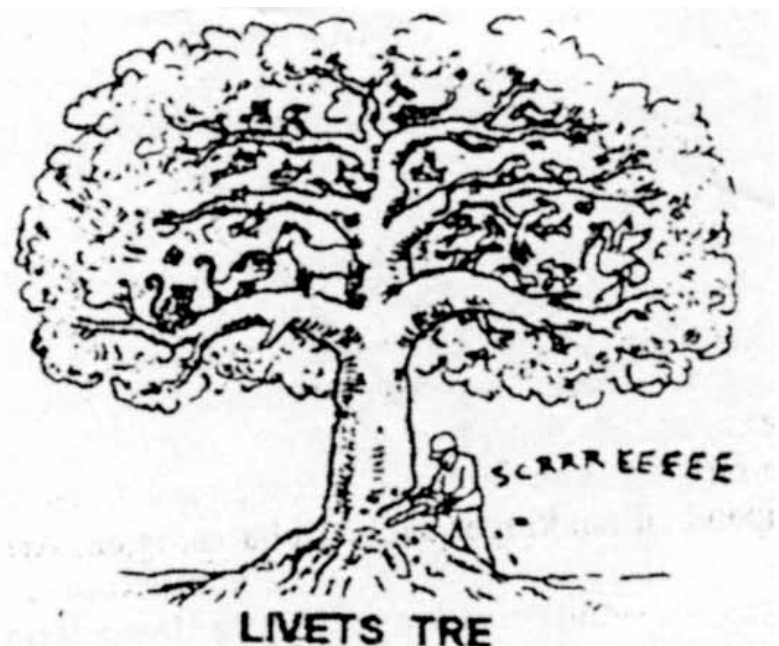
daktenes skyld, at dette arbeide blir utført av den selvlærte mann. Selv ville jeg intet heller, enn at andre langt mere kompetente spesialister skulle tatt denne sak opp – denne måte å forklare «problemene på». – Og det er mitt alvorligste håp, at dette mitt arbeide vil gi støtet til at andre – virkelige eksperter innen de forskjellige livsområder, som jeg kommer inn på, vil utføre dette arbeide på en langt bedre måte enn jeg formår å gjøre.

Her er stoff til videre utvikling for folk av alle fag. Her er stoff for økonomer og filosofer, for matematikere og sosiologer, biologer og botanikere, for dramatikere og diktere, for prester og skriftkyndige. – Og jeg bøyer meg på forhånd i dyp ærbødighet for alle de menn og kvinner som jeg vet, – før eller siden – vil komme til å forklare livet og bidra til en ny positiv og virkelig kulturfornyelse, og for alle de kunstnere som inspirert av det nye lys aner livet på hver sin måte, kommer til å synge livet en langt rikere og skjønnere lovsang, enn den som muligens vil kunne skimtes gjennom mine prosaiske og mest mulig nøkterne fremstillinger.

Det er en kjent sak, at vår tids behandling av livet i det store og hele tatt må betegnes som den analytiske – den behandling som har oppløst livet i sine enkelte smådelar, – og selvom man forstår nødvendigheten herav, og nytten av disseksjonen, spesialiseringen og arbeidsdelingen, så forstår man også de mange skeptikere, som tviler på menneskenes evne til å gjenopprette syntesen – altså til å sette livet sammen igjen. – Man har med en viss rett sammenlignet vår tids analytiske vitenskapsmenn med barn som plukker et leketøy sådan opp i smådelar, for å se «hva det er inn i det», at de ikke siden formår å sette det sammen igjen.

Nærværende forfatters etterfølgende arbeide bes nå oppfattet som et forsøk på å «sette sammen igjen». Og selvom mitt arbeide med rette kan sies å handle om «Økonomi og Religion», så vil man dog se, at det også handler om ganske mange andre sider av livet og henter sine fundament fra nokså mange forskjellige livsområder.

Tidens brennpunkt – eller det livsområde, på hvilket vår tid først og fremst har kjørt seg fast er i sannhet det økonomiske problem. Ut fra dette eller i nøye sammenheng med dette har vi de sosiale og nasjonale konflikter, som ennå synes uløselige. – Det er derfor ingen til-

feldighet at mitt arbeide særlig berører og belyser disse spørsmål. Det ligger i sakens natur, dvs. i tidens eget krav. Det er heller ikke tilsett fra min side for å være «aktuell».

Enhver vet også hvilken rolle Naturhistorien og vår oppfatning av naturen spiller i vår livsanskuelse og samlivskunst og organisasjonskunst. Derfor kommer også naturhistoriske, samt kjemiske og fysiske kjennegjeringer å spille en stor rolle i bokens fremstilling. Men mest av alt har jeg hentet den nødvendige forklaring som skal til for å løse de aktuelle problemer fra psykologien.

Som enhver leser vil se, mener jeg, at der i og med vår tids eksakte forskning, særlig i vår tids lys over sammenhengen mellom alt stoff, finnes nøkler til å forstå oss selv, vår egen psykologi, våre historiske villfarelser og ikke minst, men kanskje aller mest, våre uhyre misforståelser av begreper som «Økonomi», «Religion», «Kultur», osv.

Det finnes i naturen – i den tilværelsen som vi kaller livet, og hvortil vi er knyttet med sterke bånd, og som her skal forklares, visse økonomiske, ubøyelige lover, som vi synder imot på grunn av manglende fortrolighet og eksakt forståelse. – Og økonomi er en av de former, hvori naturkreftenes harmoni og likevekt gir seg til kjenne. Å forstå og å følge disse lover vil bety det samme som materiell frigjørelse. Og

den materielle frigjørelse (eller økonomiske frihet) er ett av de utviklingstrinn som vi må nå, og som vi ifølge livshensikten og livsviljen skal nå, for at vi kan utvikle vår høyere, indre evner og betingelser.

Livsforhøyelse er hensikten. Men livsforhøyelse i menneskesamfunnet er ikke det samme som i fjøset eller i gartneriet, om enn der kan trekkes mange sammenlikninger. Hva blomsterriktig og edel frukt og fruktrikdom betyr i gartneriet, det betyr etisk og intellektuell utvikling, utvikling av følelse og forstand i menneskesamfunnet. – Hva tenner og klør betyr for visse dyr i deres livskamp, det betyr hjerne- og hjertefunksjoner i menneskesamfunnet. Hva sterke, dype røtter betyr for trærne i stormen, det betyr virkelighetsnærhet og livserkjennelse for menneskene, og hva luktesansen er for visse insekter i deres livskamp, det er godt utviklet instinkt hos menneskene. Hva et skarpt blikk betyr for rovfuglene, det betyr sunn og våken kritikk for menneskene.

Men på veien henimot den ånds-evnenes og karakterens utvikling vil til slutt den materielle frigjørelse være en av merkepelene, på samme tid som den oppgave materielt å frigjøre slekten blir et produkt av eksakt erkjennelse (altså av fortrolighet med livet) og et harmonisk utviklet instinkt og følelsesliv.

Alt dreier seg om bevissthet:

Hva er bevissthet, og kan den måles?

Kan vi klare å åpne opp, ta inn og integrere i vår væren, noe som ikke kan defineres med ord? Noe som ikke kan stykkes opp i sine enkelte faktorer, puttes inn i en graf, eller fargelegges og vises som sant i en PowerPoint presentasjon? Er bevissthet bare en «ren» oppvakning. Ren i den forstand at den ikke kan eksistere i annen form, enn i hver enkelt menneskes væren? I så fall, går det an å lære seg kunsten å være bevisst? Bevisst til stede i øyeblikket? Og i neste øyeblikk, være enda mer bevisst. For deretter å forsette å være mer og mer bevisst. For så til slutt om det finnes noe så enkelt som en slutt, være i bevisstheten? Befinne

seg i sin egen væren uten noen gang å måtte dra tilbake til sinn-tankene.

Aldri mer måtte utkjempes sinnets tåpelige dualitetskamper. Rives og slites mellom rett og galt, godt og ondt, meninger og synsinger. Tenk om det ikke finnes noen vei tilbake? Tenk om der er vår egen bevissthet som skal sette oss fri fra vårt eget tankeslaveri?

Foredrag 26/7 kl 10.00

Alt dreier seg om bevissthet. Bare et bevisstløst menneske kan inne på å såre og skade et annet menneske. V/Lilly Hausberg, foreleser på egne Livsseminar

Cicerone – et gratis tidsskrift

Av Astrid Strømme

Cicerone er et gratis tidsskrift. Det kommer ut seks ganger i året. Tidsskriftet inneholder mange gode artikler som belyser de pågående klimaendringene. Du får vite hva verden gjør for å stoppe dem, og du får vite hvordan.

Men klimaendringene kan ikke løses teknisk, og det er heller ikke et spørsmål om stadig større pengebe-

vilgninger. Tenkte verdier, prisstigninger, verdistigninger og innkassering av lønnsstigninger låser ikke problemene. Klimaendringene er i virkeligheten et resultat av livsfjerne forestillinger – spesielt om økonomi.

Likevel; abonner på tidsskriftet. Det er åpent for meningsutvekslinger og synspunkter som angår endringene i klimaet. Du bestiller det på Cicero Senter for klimaforskning, postboks 1129 Blindern, 0318 Oslo.

Krigen i dag er krig mot sivilisasjonen. Verdens økonomiske tenkemåte skaper selvantennende tilstander

Den nye tids økonomi

Arbeidsledigheten bare i vårt land, går nå opp i hundretusener. Bankene i landet har måttet avskrive et 50 millardsbeløp bare i de par siste åra. Sorg og fortvilelse, sykdom og selvmord kommer over de familiene som skaffet seg sitt eget hjem eller startet sin egen lille virksomhet. Troen på de frie markeder ender i en kamp på liv og død om stadig å kunne skaffe seg nye markeder. Lagrene fylles uten at der er mer salg å få. Så kommer spekulasjonen i til lærte motsetninger mellom nasjoner, grupper av mennesker, raser og folk. Våpenproduksjonen til fortjennestens pris avløser sivilproduksjonen som ikke lenger kan skaffe likviditet i de sprenge markedene. Barabas slippes løs, dvs. alle tenkelige moderne våpen tas i bruk slik som det nå legges opp til i Golfen. Krigen mot selve den menneskelige sivilisasjonen tar til.

Det vi nu opplever er en gigantisk krise i menneskenes måte å tenke på, politisk som økonomisk. Kall det en mentalitetskrise. Fungerende økonomiske system blir ikke tilpasset den, skal vi si, realøkonomiske verdenssituasjon. Siden presten Malthus dager, da det ble hevdet at folketilveksten i verden økte som 1 til 2 til 4 til 8, så økte produksjonen bare som 1 til 2 til 3 til 4, er forholdet blitt det rake motsatte! Fra 80-årene og til nu, hundre år etter, er problemet blitt hvordeles kunne få omsatt produksjonen. Kjøtt, fisk, smør, korn og

allskens varer bare i Europa, hoper seg opp i kjempestore lagre. Bare hos oss i Norge ligger store lagre av fisk som ikke har funnet markeder og forringes opp mot større og større lagerkostnader for eierne. Det går nemlig ikke an å finne plass til en liter vann på et halv-liters målingsglass.

Den tekniske utviklingen som det siste hundreåret har satt menneskene i stand til å overvinne nær sagt alle ytre omstendigheter, blir fullstendig oversett av verdens økonomiske eksperter. Den er kommet der for å frigjøre menneskene fra sult, sykdom og tidlig død, men vurderes kun som et mentetall i regnestykket. Likviditeten i penger er altoverskygende. Jord, luft og vann utgjør basisressursene for menneskenes liv på jord, utnyttet i et himmelropende galt spill om å skaffe seg pengefor tjeneste. Men hva annet er det da som skjer enn at menneskeheten ofrer liv og blod for verdier den selv har diktet opp, under dekke av å tjene nasjonen, religionen, politiken, rasen, vitenskapen og kulturen? Menneskene fører krig med de mest utpekerte våpen mot sin egen sivilisasjon, så barn, kvinner og gamle brennes levende i gasskamrene.

Så kan en spørre: Er det virkelig så vanskelig å erkjenne at hele verdens kulturgrunnlag som hittil skulle sikre dens videre vekst, er blitt som tynn is under menneskehetens føtter på det store verdenshav? Er

det virkelig så vanskelig å erkjenne at der trengs et gjennomgripende Umwertung av aller Werte, at pekunia kun var tall bare og ikke verdier, at begrepet stat og staten kun var symbol for et større og levende hele som er vokst frem særlig gjennom de forløpne 100 år, et hele som mer og differensierer seg og spesialiserer seg uavhengig av politikerne, budsjettene og pekunia, et hele som menneskeheten ikke lenger kan fornekte, men bør være beredt til å ta imot som utgangspunkt (kulturgrunnlag) for sin tenkemåte og vurderingsmåte, en vurderingsmåte som medfører et helt nytt og annet nasjonalt regneskap! Privatøkonomisk kan det se ut som tallene har verdi, men sett ut fra det riktige utgangspunkt, ut fra helheten avslører tallene seg som fiktiver i forhold til de varer de skal formidle.

Et helt nytt kulturgrunnlag er ved å fødes som bevissthet hos verdensopinionen. Meningsløshetene og meningsterrorerne fra alle spekulantene og dermed sinkene i ny livsorientering, vokser og vokser, men kan tilsist bare virke som gjødsel for det nye som gror frem. Disse sinkene kan tilsist bare gråte og jamre over de tapte stater, bankhus, fyrstehus, hellige institusjoner og oppdiktede maktforbud.

Anders Ryste

Årsaker til klimaendringar:

Stor menneskeleg påverknad dei siste 50 åra

- Det er svært sannsynlig at menneska sine utslepp av klimagassar er årsaka til mesteparten av den globale temperaturauken dei siste åra.
- Konsentrasjonane av karbondioksid og metan er no langt høgare enn i nokon annan periode i løpet av dei siste 650.000 åra. Auken sidan 1750 skuldast hovudsakeleg utslepp ved bruk av fossilt brensel (kol, olje osv.), jordbruk og endringar i arealbruk.
- Det er sannsynleg at drivhusgassane åleine ville ha stått for større temperaturauke enn den som er observert fordi utslepp av små partiklar, såkalla aereosolar, medverkar til å redusere temperaturen (maskering).
- Det er sannsynleg at menneskelege årsaker har medverka til endringar i sirkulasjonsmønsteret i atmosfæren, med innverknad på stormar, vind og temperatur, inkludert ekstreme temperaturar.

Hjemmeundervisning

- Trenger du hjelp med leksene dine?
- Eller kanskje du vil bli bedre i matten?
- Eller kanskje du skal lære deg norsk? Eller engelsk?

Jeg er lektor med cirka 15 års undervisningspraksis og god spes.ped.erfaring. Jeg møter deg der du er. Rimelig. Alle aldersgrupper. Tlf. 55 59 09 82.

Astrid Strømme

Arbeidsløshetens opphør og forandring til arbeidsferie

Over hele verden går svære flokker medmennesker arbeidsløse. I nærsagt alle land kaster menneskehetens største svøpe sin skygge. Det er jo ikke bare så at alle mennesker som er arbeidsføre har plikt til å arbeide; hvert menneske føler innerst inne at han også har rett til å få arbeide, og derved skaffe seg sin del av verdens produksjon til beste for seg og sine pårørende. Men denne dyre menneskerettighet må millioner arbeidsvillige og arbeidsføre unnvære i verden idag. Hvor mange millioner vet man ikke bestemt, da statistikken er ufullstendig. Men de som har mest kjennskap til forholdene anslår tallet til 60 millioner, derav en storpart i «verdens rikeste land», USA. Og stadig nye millioner kommer til etterhvert som årene går.

Man regner at om alle jordens arbeidsløse stod hånd i hånd og dannet en kjede sammen med to av de som hver har å forsørge, ville kjeden nå fem ganger rundt jorden ved ekvator. Ekvators omkrets er 40.000 km!

Om de arbeidsløse i Norge, anslått til 150.000, på samme måte dannet kjede med de som de hadde å forsørge, ville kjeden nå fra Bergen til Oslo.

Arbeidsløsheten idag kan naturligvis delvis og på sine steder være den kunstige, at menneskehetens forbruksbehov ikke er helt utdekket, fordi varene hindres omsatt som følge av pengetekniske vanskeligheter som oppstår under det nuværende pengesystem, f.eks. ved misforstått sparing og pengesparing. Men selv om menneskene idag fikk sine behov helt utdekket, ville arbeidsløsheten i verden idag likevel være overveldende.

Ti den dypeste årsak til dette for vårt økonomiske og sosiale system typiske forhold er det enkle som allerede fremgår av det forrige avsnitt: Maskiner og naturkrefter har i stigende utstrekning overtatt menneskenes manuelle arbeide, samtidig som produsentene av merkantilistiske hensyn har opprettholdt en så høy gjennomsnittlig arbeidstid, at der bare med de arbeidere som ennå er beskjeftiget, fremstilles langt mere enn verden idag kan konsumere. Der produseres en overflødighet av varer uten hjelp av de arbeidsløse!

Utviklingens gang, som har ført til arbeidsløsheten i verden idag er den at det kraftforråd som mennes-

kene har tatt i sin tjeneste til produktive øyemed er øket på et århundre med attende potens av tiden. Folke mengde er vokset med annen potens. Mens antall arbeidstimer pr produksjonsenhet er sunket med fjerde potens av tiden.

Nu er løsningen på «dette vanskelige dilemma» naturligvis det enkle, liketile og selvfølgelige:

1) at menneskene anerkjenner *alles rett* til arbeide og til å få sin del av verdens goder,

2) at man med takk tar imot den hjelp og lettelse som forsynet har gitt menneskene gjennom *maskinene*, de kjemiske krefter og de andre naturkrefter og naturlover, og i erkjennelse av at arbeidsledighet og kortere arbeidstid jo er en lønn for godt utført arbeide,

3) at man systematisk i alle land *innskrenker den gjennomsnittlige arbeidstid* så meget, at derved alle arbeidsvillige får utføre sin del av den hele verdensproduksjon, hermed arbeidsløsheten liketil og selvfølgelig forsvinner...

G. E. Bonde

Nyorientering – framsteg eller tilbake

Vegen tilbake, som det ofte vert sagt, kan, eller må, vera vegen opp eller fram.

Min ven skreddaren sa då eg forska på vatn og fisk: «Du må gå vidare, til dess du ser om det er rett eller feil det du gjer». Det var med kryssing av fiskestammer og flytting, klekking, foring, bygging av dammar og reising av vatn.

I 17. mai-talen på Bolstadøyri for 2 år sidan sa eg at dei fyrste som busette seg innover i landet tok fyrst speidingstokter, kom så tilbake til folket ved fjorden og fortalde om det var godt å vera lenger inne og oppe. I dag er det motsett, alle skundar seg tilbake til staden ved fjorden, der no byen ligg. Dette seier dei er framsteg og vegen oppover, og ingen vil snu.

Kona til Lot snudde seg mot byane Sodoma og Gomorra, ho greidde ikkje gå frå denne tida sine

byar, og sjølv om dei var små, vart ho til ei saltstøtte. I dag søker folk til byane for å tena peng, dyrka mammon, og leva i fargesprakande hotell og slott av denne verdi sin rikdom. Endå om alle ser at dette fører til ureining med meir og meir bruk av alkohol, røyk, narkotika, medisinar, sprøytevæske og massevis av kunstige stoff, fortset dei. Dette seier dei er vegen framover, men det vil alltid vera tilbakesteg. Alle såkalla store kulturar har gått under på same måte, har hamna i søppel, ureining, ulivnad og synd mot dei evigt gyldige livslover.

Den reelle vegen fram og oppover, no som før, til noko betre, vert å vandra med det same, i samspel med naturi, elska henne, seg sjølv, det i oss og elles alt som er i pakt med det guddommelege. Skulle me på våre prøveturar sjå at det går gale,

vert tur tilbake også framsteg med rikdommens erfaring. Går me vidare utan å snu, sjølv om me ser farane, er det ikkje Gud som straffar, men me sjølve som vel straffi. Utprøvingstidi er romsleg, også kreftene til å utføra forskingsarbeidet. Å leggja seg i feil spor eller veg er direkte farleg, serleg når me ser det, for då kjem me i skuldskjensle, og det brenn og svir i både augor, føter og hender.

Vonar de her vil skjønna mine deltak i snuoperasjonar, om det er i lag, sekter, med gardsbruk, arbeid i eigen hage, hus, med natur- og miljøvern, alkohol, røyk, medisin og falske lappemåtar.

Men det var akkurat som om eg laut deltaka i forskning om desse vegane framover og opp, for å sjå om det var leveleg for oss, og det me skulle stella med. Det gjekk sport i utprøvingi.

Ivar Løne

Søkelyset 23 – 2003:

Psykiatrien i Norge

Av Ragnhild Håkonsen

Søkelyset 23/12 2003

Medisiner kan ta vekk plagsomme symptomer, men samtidig kan de være et hinder for den utviklingsprosessen som er nødvendig for å bli frisk, skriver Ragnhild Håkonsen i dette innlegget.

Det ser ut for meg som om man i deler av psykiatrien i Norge ikke forventer at folk skal bli friske. Det kan se ut som om målet er å holde de syke i live, rett og slett. Hvorfor skulle man ellers i år etter år foreskrive en behandling som tydeligvis ikke virker? Hvor lenge skal man fortsette med mer av det samme, når det ikke gjør pasienten frisk? Bør man ikke etter en viss behandlingsperiode evaluere, og se på alternativer?

For min del ser jeg på psykisk sykdom som utviklingskrise, og veien til å bli frisk går igjennom grunnleggende og dyptgripende personlige endringsprosesser. Det er snakk om årelange prosesser, og man vil trenge masse god og profesjonell hjelp og støtte. Man trenger å komme i kontakt med sorgen og smerten og det syke i sitt indre, konfronere det, for å gå gjennom det og bli hel. Jeg mener at det i den tradisjonelle psykiatrien i Norge ofte brukes for mye medisiner til at man kan få den kontakt innover som er helt avgjørende for å bli frisk.

Medisiner kan ta vekk plagsomme symptomer, men samtidig kan de være et hinder for den utviklingsprosessen som er nødvendig for å bli frisk. Jeg sier «kan ta bort», fordi dette er ikke alltid tilfelle. På tross av det spekter av medisiner folk tar hver dag er mange så syke at de er selvmordstruet! Mange av de som får en positiv effekt av medisiner opplever at straks de slutter med dem blusser sykdommen opp igjen. Jeg synes også det er ganske «hasardiøst» av de ansvarlige behandlere å gi pasienter mange ulike typer medikamenter samtidig, som ofte blir

gjort. Man kan også få medisiner for å ta bort bivirkninger av andre! Hva vet man egentlig om effekten i kroppen av dette til sammen? En bestemt medisin har en bestemt effekt, det er greit nok. Det vil si, ulike mennesker opplever ulik effekt, så helt greit er det ikke så langt heller. Men når man har kanskje tre, fire, fem eller flere ulike medisiner som man bruker regelmessig samtidig, tror jeg ikke noen kan vite hva resultatet blir. Jeg tror at det blir det motsatte av det man ønsker. Angstnivået øker, den syke blir sykere, mere avhengig, mindre i stand til å ta ansvar for seg sjøl.

Så til den profesjonelle hjelpen og støtten man trenger for å kunne gå igjennom den nødvendige og smertefulle utviklingsprosessen. Her kommer vi til årsaken til at mange fagfolk går i harnisk når noen tillater seg å påpeke det som jeg her har gjort vedrørende medisiner. Man har ikke andre tilbud til de syke!

Psykiatrien i Norge er kommet utrolig kort. Man slår seg for ofte til ro med å holde symptomene unna med medisiner. Behandlingen går da stort sett ut på å finne fram til kombinasjoner som gir minst mulig ubehag!

De heldige av pasientene får en samtale hos psykolog hver uke i tillegg. Det å bli frisk innebærer å gå gjennom en prosess der man gradvis får mer tro på seg selv og sine egne muligheter og ressurser. Får man det på våre psykiatriske sykehus? Nei, ofte tvert imot. Man blir mer og mer usikker og avhengig. Personalet opptrer som eksperter på vegne av pasienten, tvang tas i bruk som behandling, råderetten over eget liv tas fra den syke. Medisiner blir foreskrevet på grunnlag av diagnoser. Medisiner med ubehagelige bivirkninger kan bli gitt som sprøyte, mot pasientens vilje. Jeg er prinsipielt motstander av tvang i behandlingsøyemed.

Tvang oppleves som overgrep, det er overgrep. Det sier seg selv at tvang gir en dårlig start på det tillitsforhold og den mulighet for alliansebygging mellom pasient og behandlere som jeg mener er nødvendig.

I langt større grad burde fagfolk høre på pasienten, og de burde strek-

ke seg langt for å gi et tilpasset tilbud, utarbeidet i samarbeide med den syke. Behandlerne må møte menneskene der de er, være medmennesker i en relasjon, i stedet for å være opptatt av diagnoser/merkelapper som i stor grad virker stigmatiserende. Før sykdommen utvikles dihten at man ikke oppnår kontakt. Folk kan gå i en passiv pasientrolle i måneder og år, og leve et beskyttet og uselvstendig liv i sykehust, der de blir stadig mer livsudyktige og avhengige. Deretter kan de oppleve å bli skrevet ut og overlatt til seg sjøl med «takk og farvel». Ettervernet, støtten videre i prosessen er fortsatt alt for dårlig. Selv om man lenge har visst hvor riktig det er. Jeg leser en del psykiatriske tidsskrifter, og vet at det faktisk tenkes nytt innenfor den tradisjonelle psykiatrien.

Både schizofreni og psykose kan åpenbart behandles uten bruk av store medisindoser, med større involvering fra behandlerens side. Realitetsorientering, samt det å bli med pasienten inn i hans/hennes verden og prøve å tolke og forstå symptomene sammen er stikkord. Det finnes også et spekter av ulike mer eller mindre såkalte alternative metoder for behandling og egenutvikling som man burde bruke mye mer enn i dag. Psykiatere og andre typer behandlere burde samarbeide i mye større grad enn det som er tilfelle nå. Jeg har for eksempel tro på gestaltterapi som har utgangspunkt i et holistisk menneskesyn, kropp, følelse og tanke er deler av en og samme helhet. Psykomotorisk fysioterapi og rosenbehandling er andre alternativer, utgangspunktet her er at kroppen husker det du har glemt.

I det siste har jeg lest litt om hypnose, og har også stor tro på at dette kan være til god hjelp for mange.

Disse og mange andre kan gi innfallsvinkler som blir gode supplement til samtaleterapi. Det finnes dyktige og velutdannede behandlere innenfor alle disse feltene. Det virker som om nye tankemodeller har veldig vanskelig for å få skikkelig gjennomslag i den tradisjonelle psykiatrien. Avmakt hos behandlerne fører etter min mening til at de lett går i forsvar og avviser alternative behandlingsmetoder, i stedet for å

invitere til samarbeide til pasientens beste. Jeg er overbevist om at veldig mange flere kunne blitt friske dersom man satset mere her, og mindre på medisiner. Det ville heller ikke være mer ressurskrevende, nettopp fordi flere ville bli friske. Vi kjenner alle begrepet svingdørspasienter, som gjennom hele livet går ut og inn av de psykiatriske sykehusene. Men «psykiatrien den er et gammelt hus», der foreldete tankemodeller sitter som spikret fast i veggene.

Innlegget sto trykket *Laagendalsposten*, 15. september 2003. Ragnhild Håkonsen er leder for Mental Helse Kongsberg.

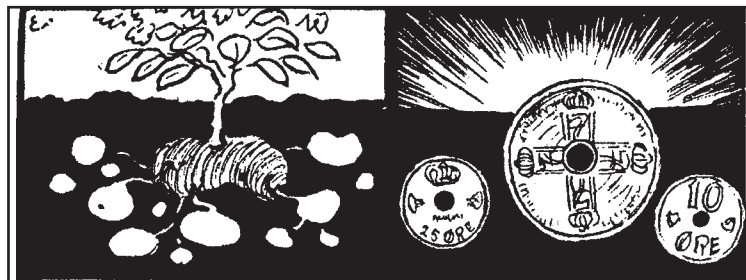
Eg ser deg utfor glaset

Eg ser deg utfor glaset sitte på ei grein, og eg lurar på om du vil synge for meg, vesle ven.

Ja, du undrast nok på kva eg er for ein som legg mat på ditt brett vinteren lang, og til sommaren vil eg høyre din sang.

Da svingar vesle fuglen seg høgt mot sky, og songen din vil eg høyre på ny. Den fyller mitt sinn og hjarta med glede.

Amund Nyhus

TOTALITETSØKONOMIEN

gir oss nøklene til et mentalt og økologisk bærekraftig samfunn.

Det krever et nytt samfunnsregnskap som lærer oss forskjellen på realøkonomi og fiktivøkonomi som organiserer et lønnsomt prisfall og kan gi borgerlønn til alle mennesker.

VÅR TIDS STØRSTE UTFORDRING ?

Bestill boken "Totalitetsøkonomien" på telefon 55 59 09 82.

Nyorienteringsbevegelsen.

Systemet skaper behov for mer system av samme slag

At den mekanistiske mentalitet har en innebygd selvsellerasjonskomponent, er ganske «naturlig», mente Brochmann. Ethvert samfunn har jo det systemet som medlemmene tenker seg er det beste. Og oppstår det mangler i samfunnet, prøver samfunnsmedlemmene selvfølgelig å utbedre manglene med de beste metodene de kjenner; altså mer system av samme slag.

Slik vil skadene som oppstår p.g.a. fiktivøkonomi, organisasjonsvesen og sentralisering stadig fremkalle behov for nettopp mer av samme slag i og med at manglene som

oppstår i samfunnet p.g.a. styreforment vil søkes utbedret nettopp ved fiktivøkonomiske tiltak, organisasjonsforbedringer og sterkere sentralisering. Resultatet blir et mer og mer ufritt samfunn.

Og nettopp fordi enhver tendens i samfunnslivet er selvekspanderende, så er menneskenes valg til enhver tid så uhyre alvorlig: Enten en forlengelse av fjernstyringsprinsippene, organisasjonsprinsippene, eller – retning et desentralisert økologisk orientert samfunn?

Nils Kristian Skarptveit

Utvikling – eller avvikling?

Av Svein Otto Hauffen

«Vi har alle vår indre utviklingsfiender i oss selv», sier B. Dybwad Brochmann. Ved kjepphøyhet, stikker vi ubevisst, mentale kjepper i vår indre utviklings hjul.

Hva medfører kynisme?

Alle former for kynisme, (av gresk: «Kynos», «hund») medfører at vi ubevisst går mentalt i hundene. – «Gi ikke hundene det hellige», sier Mesteren. Nærmere bestemt, en kynisk holdning, innstilling og tenkemåte, medfører en psykisk mentalt animaliserende forherdelsesprosess. M.a. ord: Alle former for kynisme

medfører følgelig en anti-kristelig, sjelsforherdende avskjærelse av muligheten, til ekte intuisjon og intuitivt fordypet livsinnsikt i tilværelsens gåter. Kort sagt: Menneskelig avvikling, istedenfor inderlig utvikling.

Kynismens skadefryd nyttes på bekostning av medmenneskelighet, sjelskvaliteter og høyere muligheter.

Sjans – og mulighet

Indre utvikling finner sted i inderlighet. Og i uselviskhet. På selviskhetens bekostning. «Ved beskjenhet og ydmykhet». (BDB). Og «inderlig ærefrykt» (Goethe) beforder vi vår indre utvikling og fordyper vår livsinnsikt.

For fulle seil

Man bruser frem for fulle seil!

Innrømmer aldri egne feil, men skylder på de andre.

Retthaverisk vil man ha rett! Selv om det strider mot sunt vett, og åpenbart er klart urett.

Istedenfor å være steil og alltid andre klandre, bør de seg selv forandre!

Svein Otto Hauffen

Et nytt statsdirigert utdannings-Europa

Av Christian W. Beck

En domsavgjørelse i Den europeiske menneskerettsdomstolen i Strassbourg i september 2006 har styrket statens makt over barns utdanning på bekostning av foreldre retten. Konsekvensene av dommen er uoversiktlige, men kan bli dramatiske.

Brytninger rundt maktbalansen stat – foreldre i barns utdanning er blitt høyaktuelt politisk sprengstoff i dagens Europa, aktualisert gjennom en nylig oppsiktsvekkende dom i en tysk hjemmeundervisningssak i Den europeiske MR-domstol (Den europeiske menneskerettsdomstol 2006). Man er engstelig for utviklingen av parallelle samfunn av opprinnelige etniske grupper og innvandrere i europeiske land. For å unngå dette har denne domstolen valgt å overordne barnet rett til utdanning på bekostning av foreldre retten. Man kan da ende opp med at staten for å sikre integrering i samfunnet, krever at alle barn må gå i skoler som alle er statsskoler, uavhengig av om man kaller disse offentlige eller private.

Det er staten som skal sikre barns rett til utdanning, som i følge dommen også skal inkludere barnets rett til integrering gjennom deltagelse i skolefelleskapet. I dommen er det også med en premiss om at foreldres religiøse påvirkning av egne barn må være på en måte som barna skjønner konsekvensene av. Et påtrengende spørsmål er da om det skal gjelde all mulig religiøs/livs-synspåvirkning foreldre har på barna sine også når de er helt små?

Dommen er en dreining i forhold til tidligere praksis av den europeiske MR-domstol og vil kunne svekke grunnleggende liberale rettstatsprinsipper og menneskeretter, som ytringsfriheten, åndsfriheten og foreldre retten. Slike prinsipper er det europeiske demokratiske samfunnsfundament, som det nettopp på grunn av nye utfordringer når det gjelder innvandring og samfunnsutvikling kan bli nødvendig å framheve som viktigere enn noen gang.

Man kan forstå bekymringen hjemmeundervisningen gir for barns utdanning og sosialisering, men forskning viser at når foreldrene gir en reell hjemmeundervisning under et myndighetstilsyn, gir dette god læring av basiskunnskaper og det gir tilfredsstillende sosialisering inn i samfunnet, selv når foreldrene har lite formell utdanning. Den moderne hjemmeundervisning utgjør et alternativ til skolen, som verken foreldre eller skolemyndigheter kan overse. Selv om hjemmeundervisningen i Norge i dag er et promille fenomen, tror jeg likevel den frihetsimpuls som ligger i hjemmeundervisningen vil få stor betydning i årene som kommer.

Noen kritikere mener hjemmeundervisningen truer samfunnsfelleskapet. Dette mener jeg er en feilslutning. Hjemmeundervisningen øker og samfunnsfelleskapet er under press, men det er ikke årsak og virkning mellom disse to fenomenene. Det er andre grunner enn hjemmeundervisning til at samfunnsfelleskapet er under press og hjemmeundervisning må mer avgrenset forstås som en kritikk av skolen og ikke av samfunnsfelleskapet.

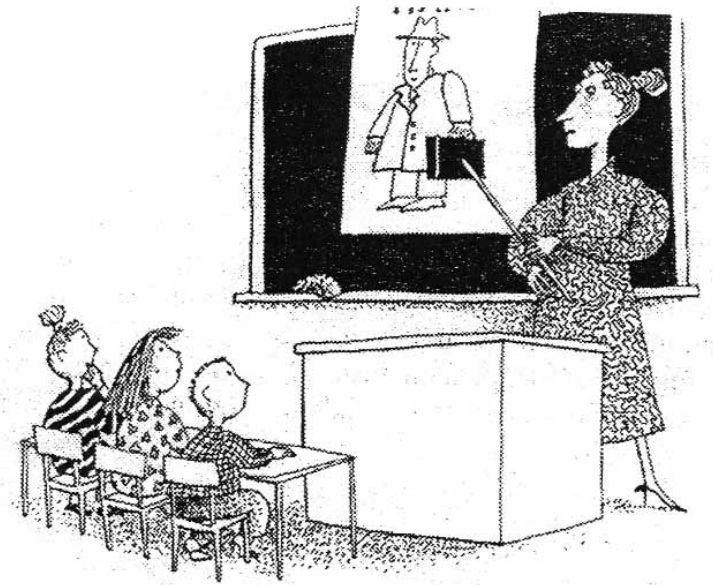
Over lang tid har den rådende utdanningsideologi i Norge vært sosialdemokratisk med vekt på fellesskaps-

Det indre lys

De beste mennesker har alltid latt seg lede av det indre lys.

Til alle tider og under alle himmelstrøk har en viss gruppe mennesker trodd på det. Det har vært søkt av buddhistene i Orienten, av de gamle hebreere, egyptere og grekere. Middelalderens kristenlitteratur er besjelet av det.

Skjønt de forskjellige trosbekjennelser forsvinner og kirkens former forvandles, og alt det forgangne er underkastet tidens innflytelse, lever allikevel læren om det indre lys videre. Grunnen er den, at det svarer til et uutslettelig instinkt i mennesket.

prinsipper. Skolen bygger på elevgruppen, skolefelleskapet og samfunnsfelleskapet. I dag, er skolefelleskapene innordnet og utmagret av pågående byråkratisk og fremmedgjørende styring av utdanningsystemet. Dette er den historiske linje i utdanningspolitikken, som har ført til et økende liberalt underskudd i skolen, en mangel på individuell frihet til kunnskap, nærmest som et tomrom. Hjemmeundervisning har gått inn i dette tomrommet. Hjemmeundervisningens viktigste oppgave kan være å gi en ny nødvendig liberal påvirkning av skolen og den samlede kunnskapstilegnelse i samfunnet.

I Canada og USA er hjemmeundervisning i dag positivt vurdert som kontrollgruppe til skolen og som et eksperimentelt pedagogisk utviklingsverksted. Dette innrømmer utdanningsforskerne Davies og Aurini (2003). De mener hjemmeundervisningen har påvirket utviklingen i skolen henimot økt valgfrihet og økt individuelt tilpasset opplæring, noe som igjen har påvirket mangfoldet i hjemmeundervisningen.

Forholdet mellom statsmakt og foreldre rett i barns utdanning blir satt på spissen når 20 muslimske elever i Oslo høsten 2006 ble tatt ut i hjemmeundervisning. Spørsmålene er de samme som da skolen fikk sin start på 1700-tallet, hvor langt skal den individuelle frihet råde, i hvilken grad skal religion prege barns opplæring og hvor langt kan staten gå i sin kontroll av skoler og elever for å sikre samfunnsintegrasjonen?

HR-dommen i Strassbourg kan i sin helhet leses på internett: <http://www.alliancealert.org/2006/20060926.pdf>

Skjulestedet

«Privatlivets fred» er et velegnet sted, for å unngå en forstyrrende Gud.

Som forventer at vi, skal gjøre oss fri, fra oss selv – og følge hans bud!

Svein Otto Hauffen

Bok: *Å bli seg selv*
 Forfatter: Marianne Brodin og
 Ingrid Hylander
 Forlag: Pedagogisk Forum,
 1999
 Sider: 121
 Anmelder: Astrid Strømme

spill med voksne.
 Kort sagt dreier teorien seg om:
 ● Barns egenutvikling
 ● At barnet er kompetent fra fødselen av, og søker aktivt kontakt

Det er født til verden et nytt menneskesyn. Årsaken er at forskere stadig tar i bruk nye forskningsmodeller. Det slår meg at den nyere forskning har røtter i BDBs tese om at «det er psykologi alt».

Marianne Brodin og Ingrid Hylander bygger sin bok på Daniel Sterns teori. Essensen i boken går ut på å få frem forhold ved barns egen måte å utvikle seg på i lys av sam-

Dan Sterns teori bygger på at kontakt og kommunikasjon med andre har avgjørende innflytelse på hvordan selvet utvikles. Å forstå slike prosesser, å forstå hvordan det indre liv bygges opp, og er selve nøkkelen til at vi settes i stand til en sunn mental utvikling bort ifra økende psykiske lidelser. BDB er tilhenger av en indre utvikling, og Rudolf Steiner var der. Sterns teori er bygget opp

rundt relasjonsområder. De er følgende:

- 0 mnd → Begynnende selv. Samvær.
- 3 mnd. → Kjerneselv. Samspill
- 8 mnd. → Subjektivt selv. Gjensidig forståelse
- 15 mnd → Verbalt selv. Samtale.
- 3 1/2 år → Fortellende selv. Sammenheng.

Barnets første relasjonsfase er *samværet* med omsorgspersonen. I denne fasen er *bare barnet*, det erfarer. Det registrerer, interessen vekkes og interaksjonen med omgivelsene startes. Samværet kan forstyrres av bl.a. sult, kulde, mageknip og skrik.

Når barnet er ca 2–3 mnd. skjer det åpenbart noe. Atferd får mening. Det skjer en organisering. Det utvikles en kjerne som består av å handle selv. En slik begynnende følelse av å kunne styre seg selv utgjør grunnen i *kjerneselv*.

I 8 måneders alderen kommer det i stand *et psykologisk samspill* via blikk, mimikk gjennom kroppens bevegelser og stemmen. Utveksling av blikk og øyekontakt gir barnet en sterk opplevelse av fellesskap, utvikler et grunnlag for *en gjensidig forståelse*.

Etter hvert stiger barnet inn i ordenes verden, og får da språket som redskap til å gjøre seg forstått, og til å forstå andre. Omkring fireårsalderen elsker unger vanligvis å fortelle historier. Å fortelle om seg selv, er en måte å skape og omskape seg selv og andre på i ettertid. Når barn tar

språket i bruk, kan det f.eks. brukes slik:

«Takk for mat sa pirat, jeg vil ikke vaske fat», sa et barn i en barnehage en hel høst igjennom. Barn har stor glede av ordene, og kan le og finne dem morsommere en voksne...

I det forrige århundre vokste vi opp med tesen om at barn bare skulle sees fysisk og ikke høres. De skulle formes og stilltiende godta den voksnes verden, være lydige.

Denne boken åpner opp for en helt ny utvikling. Nå skal vi lære å se verden med barns øyne. Samtidig gis vi stadig forutsetninger til å for-

stå det nivå barnet befinner seg på. Boken er *utrolig givende*, og uunnværlig for alle som er interessert i en virkeliggjørelse av tesen «verden kommer ikke i orden, før menneskenes forhold til hverandre kommer i orden». Dette står i Totalitetsøkonomien, og jeg tror at det er helt nødvendig å utvikle seg ut av den gamle livsordenen, og inn i en ny. Å forstå hvordan vi utvikler oss psykologisk, spesielt før 5-årsalderen, er alle forskere enig om er avgjørende for den seinere psykologiske utviklingen. *Les boken!* – Som sagt: Alt er psykologi...

FORELDRE MED BARN MED SKOLEPROBLEMER, HJEMMEUNDERVISERE OG ANDRE, TA KONTAKT:

Julija P.Lande

Cand.paed.spec./psykoterapeut

Mobbing, dysleksi, AD/HD, ADD, flerspråklighet, og andre relasjonsvansker i skole og arbeid. Holistisk undervisning.

Foredrag, kurs, veiledning/utredning/sakkyndighet og dialogbaserte individuelle/gruppesamtaler.

Fururabben 6B, 1361 Østerås
 Tlf. 67149388/938 45 398
 E-post: julia.lande@c2i.net

www.eksistensiell-psykologi.com

Tilgivelse

Mye av vår lidelse kommer av det vi hevder er sant, når det egentlig ikke er mer enn en skrøne holdt oppe som en drage i vinden av pusten vår.

Er vår skam så utilgivelig at vi vil vise skjønnet ringeakt hver morgen når hun kysser oss våken med en ny dag?

Med evig tålmodighet hvisker hun:

– Kom og dans med meg, kom utenfor deg selv og lek med meg, kast av din byrde. Hils denne dagen med en sang, og med et hjerte som er villig til å bli åpnet på ny og på ny.

Frihet lyser og leder vei ved hagens port.

Fred venter på vår villighet til å tilgi våre menneskelige feil med den varsomme betingelsesløse kjærlighetens forståelse.

Kjærlighet blir født i det øyeblikk vi tilgir oss selv.

Åpne nå døren til ditt skap. Slipp inn kjærlighetens varme lys. Sett fri demonene, og uskadeliggjør dem i ditt hjertes favn.

Løp ikke fra skammen, for den er det endelige slør som gjemmer vår uskyld. Stig inn i skjulestedet hvor flammen varmer opp våre mareritt.

Slå på tilgivelsens lys, for å la det skinne kjærlighet i mørket hvor skyld og skam gjemmes.

Skam gjør at vi forblir små, men bare hvis vi avstår fra tilgivelse.

Vi eier kjærlighetens kilde, som savnes i vår verden. Kjærligheten kommer når vi ber om den.

Kjærligheten vi lengter etter krever bare at vi er villige til å tilgi hverandre og oss selv.

Bertram d. Brochmann:

Kunsten å lese Bibelen

Forts fra forrige nr.

Kapittel 2

Hvordan Bibelen beviser sin egen riktighet ved at den intet fortier, men tar alt med som angår menneskelivet

Jeg nevnte Quislingene og Jøsingene og klipper fra en av landets aviser litt av en artikkel fra en antise-mitt i Ålesund. Jeg antar at enhver som leser Bibelen som denne artik-kels forfatter leser den har behov for å lære å lese Bibelen om igjen i en ny belysning? Eksemplet som her trekkes fram er uhyre lærerikt fordi det både demonstrerer en feilaktig bibel-lesning og fordi man nettopp derfor får se hvordan Bibelen dokumente-rer sin egen ubestikkelige oppriktig-het og troverdighet når det gjelder å berette menneskets skapelse fra ti-denes morgen.

(red.anm.: rettskrivningen fra 1946 er beholdt i Kongsvolds brev)

JØDENE

Av O. M. Kongsvold.

«Da Norges grunnlov ble gitt på Eidsvoll i 1814 ble det i denne inntatt en paragraf som nektet jødene adgang til Riket. At det forelå ganske vektige grunner herfor er sikkert. Hvem jødene er skal vi nå se litt nærmere på, idet vi benytter deres egen historie. Vi begynner med deres far patriarken.

Abraham. Hans vogge skal ha stått i Kaldea, nærmere bestemt Ur. Han drar til Kanaans land som han gjennomstreifer helt til dets sørligste grense uten å finne eksistensmuligheter. Han kom fattig og forkommen til Egypt. Her skaffet han seg rikdommen, men på en sådan avskyelig måte at man nesten kunne fristes å vike tilbake for å gjenta tildragelsen. Sin vakre hustru Sara presenterte han for Faraos som sin søster. Faraos som tok Sara til sin hustru ble imidlertid smittet og resultatet av denne lurvete historie ble at Faraos sender Abraham og hans smittefarlige hustru samt hans tilsvindlete gods ut av landet. 1. Mosebok 12.kap. Som rik mann vendte han så tilbake til Kanaan. Den økonomiske suksess han hadde hatt i Egypt frister ham til å gjenta eksperimentet nok engang. Denne gang utvalgte han som offer filisterkongen Abimelek i Gerar. Eksperimentet lykkes og Abraham ble ikke alene rik, men hele landet lå åpent for ham. 1. Mos. 20. kap.

Etter alminnelige gjengse moralbegreper er det ikke lett å fatte på hvilken måte Abraham har gjort seg fortjent til noen velsignelse.

Isak. Han var langt mer av Abraham enn hans andre sønner, idet guttens mor var Abrahams halvsøster. Isak ble gift i Mesopotamia, men da det litt etter litt gikk ut med fedre-arven utvandret han til filisterland. Her gjentar så Isak det samme eksperiment som faren i sin tid gjorde. Isak ble imidlertid ikke utvist og samlet på kort tid store rikdommer. Det må antas at han benyttet pengetriks, da det intet menneske er gitt å bli landets rikeste mann på så kort tid ved å drive hederlig jordbruksarbeid. Folket søkte da også å ta hevn over utbytteren. Dette er de første tilløp til de i historien velkjente jødeforfølgelser.

Jakob. Han var i likhet med sine forgjengere en samlar av rikdom. Ved å drive planmessig avl overensstemmende med arvelighetslovene tilsvindlet han seg i løpet av 6 år det meste og beste av Labans kveg hvorved han ble overmåte rik. Han måtte derfor flykte.

Josef. Det som særpreger denne person er hans karriere i Egypten. Han gjennomfører noe her som man på Chicagobørsen kaller for en «corner». Etter 7 års virksomhet hadde han så alle pengene i landet, dernest alt kveget, så all jorden, og til slutt folkene selv som måtte trelle for Faraos ved å avstå femteparten av det utbytte jorda ga. Om dette system er plutokratisk eller kommunistisk kan jo leserne selv bedømme. At folket ikke likte ordningen viser at den førte til en ganske sterk antisemitisk rørelse.

Moses. Han er den egentlige skaper av den jødiske nasjon. Mange mener han ikke er jøde, men sønn av Faraos datter. Han var en typisk førerskikkelse uten engang å ha et råd som medansvarlig.»

Så langt herr Kongsvold. Vi har siteret første fjerdepart av hans lange artikkel for å demonstrere et eksempel på hvordan det går når man ikke eier perspektiv og ingen sans og intet syn har for det evig nærværende og blivende.

Han legger helt troskyldige «alminnelige gjengse moralbegreper» i Norge anno 1945 til grunn for bedømmelsen av personer og handlinger i Orienten for tusen år tilbake. Begreper som «tid» og «sted» synes ikke å eksistere for herr Kongsvold? Da jeg i sakens anledning ble nødt til å svare en venn som sendte meg artikkelen, vil jeg gjengi mitt svar som jeg tror kan være tilstrekkelig når vi her drøfter «kunsten å lese Bibelen» (jeg har andre steder skrevet mye om de antisemitiske villfarelser.)

Kvitheim i mars 1945.

Kjære venn!

Har du aldri interessert deg for Per Gynt? Jeg spør fordi du sender meg en artikkel hvis *overfladiskhet* og *uvitenhet* og suffisiansen så sterkt minner meg om Per Gynt. Så lett er det altså å få være landsmenn til å tro på politisk propaganda at de uten selv å undersøke et spørsmål setter seg til å skrive offentlig om det, og med en mine som om de hadde greie på det de skrev om.

1. For det første går det ikke an å bruke vår nordiske og etiske vurdering anno 1946 etter Kristus på beretninger og personer som ligger atskillige tusen år tilbake i tiden før Kristus. Husk også at det var i Orienten det foregikk.

Om vi hadde tilsvarende og helt usminkete beretninger f. eks fra våre norske forfedre eller fra de gamle germanske høvdinge for bare 1500 eller 2000 år tilbake, så skulle det sikkert ikke være vanskelig å finne like «stygge» historier som dem Kongsvold trekker frem - som f. eks. om Abraham. På så stor uvitenhet og tankeløshet som herr Kongsvolds pleier jeg aldri å svare. Jeg leser ikke slikt en gang. Men siden du - en gammel venn - synlig lar deg fange og dupere av den slags, så skal jeg for

din skyld søke å belyse spørsmålet en smule.

Kongsvold og du glemmer å se det uendelig *store perspektiv* som menneskenes utvikling allerede har bak seg.

«Fra så lavt til sådan tinde hva skal vi ei videre vinne.»

Dvs. å tale om «sådan tinde» er kanskje ennå for meget sagt. Jeg synes verden ennå står meget lavt. Men fremover går det. Kongsvold dømmer altså jødene og ser ikke bjelken i sitt eget øye. Han skriver uten forbehold som om han mener at jødene i dag står på samme trinn som gamle Abraham i sin tid i Egypt.

Kan han da ikke aller først gi oss en skildring av Olav den Helliges liv og adferd? Den norske «helgen». Han som halshogde alle annerledes tenkende og i fullt alvor mente at det var sann kristendom. Eller gi oss en beskrivelse av de første norske pilegrimer som for gjennom verden som de verste røvere og banditter.

Eller gå bare tilbake til Gustav Adolf og se på hans «kristendom»? Ser du ingen utvikling? Eller mener du at N.S. i dag dessverre står ennå altfor nær den hellige Olavs tankegang og moraloppfatning når de skyter annerledes tenkende — Eilifsen f. eks.?

Les Troels Lunds verk: «Daglig liv i Norden», så får du litt å tenke på. Og les om de gamle blodtørstige germanere og om deres kvinnerov og barnemord, så tenker jeg du snart innser dårskaperen i hva Kongsvold skriver om de gamle patriarker.

2. I Orienten har man den dag i dag et ganske annet åpent, ærlig og naturlig syn på menneskenes forplantningsliv enn vi har. Bibelen er en østerlandsk bok og var i begynnelsen bare beregnet på østerlandsk skikk og bruk. Derfor inneholder Bibelen en masse beretninger som vi (hyklerne?) i Europa blir litt «brydd» av å lese om. «Hele Bibelen kan da ikke vært inspirert av Gud når det står så mye stygt i dens», sier folk. Og nettopp slik tenker også Kongsvold.

Hvis det f. eks. i Norge skulle skrives en «sannhetens bok» om ledende norske menn, så ville boken bli helt upålitelig, nemlig fordi vi har for skikk å bruke «pudderkvast og sminke». Vi sløyfer helst alle de menneskelige svakheter *fordi vi ikke har til vane å være helt sann og virkelig-hetsro. Hvis dette hadde vært tilfelle med Bibelen, så hadde den ikke talt den hele og fulle sannhet om mennesket og menneskets skapelse.* Da hadde den ikke vært inspirert av Gud. Det kunne ikke skrives en bibel i dag i Oslo om du ville betale den med alt vårt rømte gull.

(Red. anm.: Brochmann sikter her til den norske gullbeholdningen som ble fraktet til England etter tyskernes invasjon av landet).

For en bibel i Oslo ville være inspirert av opportune hensyn, politiske, «moraliske» og «estetiske» hensyn samt av forlagshensyn og hensyn til pressen. En slik «bibel» ville være inspirert av djevelen alene og ingen sann bibel blitt. Men jødernes bibel er *sann, for den gir plass for både Gud og Satan. Den tar alt med*

for at vi skal lære å kjenne — og ikke skjule — sannheten om oss selv, om vår egen natur, om våre harde hjerter og om den store tregheten i oppfatningen som også Kongsvold så praktfullt demonstrerer.

Kan du ikke tenke deg prosten Hygen og biskop Berggrav skrive en «bibel»? Kjære venn, jeg mener jo ikke at de behøver å gjøre det, for jeg mener at vi alle på forhånd kan regne oss til *hvordan den vil komme til å se ut.* Den ville dessuten bli gammel-dags og avleggs på 20 år. Bibelen har vært den mest leste bok i mer enn 2000 år fordi den taler sannhet og beskriver virkeligheten. Hygen ville ikke en gang ha det gamle testamente med, og det forstår jeg så godt. Hans jomfruelige uskyld gjør ham naturligvis like flau og «blyg» som Kongsvold er opprørt i sitt innerste, når de skal lese og «tro» at Bibelen er *boken om sannheten og virkeligheten*, innblest av Gud. Bibelen tar *alt med.* Det er ingen opportunisme. Ingen pudder og sminke, nemlig for at vi skal lære å oppfatte oss selv og se den risiko og sjanse som fulgte med å vekkes til bevissthet og spise av kunnskapens tre. Men ennå ser ikke vitenskapen og kirken dette. Ennå lyver man på vår opprinnelse. Beretningen om Abraham er sikkert sann. For Abraham var ikke et dyr eller plante. Men han var et til bevissthet vekket vesen med alle dyder og laster, muligheter og farer som følger med dette.

Hva vet din lærer Kongsvold om dette? *Intet, forsikrer jeg deg.*

Etter vår norske fariseermoral er det en skam for en kvinne å bli mor hvis hun ikke har formalitetene i orden. I Kina er det omvendt den største skam og ulykke å dø som kvinne uten først å være blitt mor. Nettopp noe lignende finner vi i den vakre skildringen i Det gamle testamente om Jeftas datter. Hennes venninner gråt, ikke fordi hun ble ofret og døde, men fordi hun døde uten å ha fått barn.

Herr Kongsvolds tillatelse til å kalle historien «vakker» behøver jeg ikke. Dette fordi hans forutsetninger til å ha en berettiget mening er for små og primitive. Dessuten skriver han tydeligvis om ting han ikke har noe kjennskap til. Han føler bare som mange andre Per Gynter - en uimotståelig *lyst og trang til å betro andre sin store uvitenhet.*

3. Til Kongsvolds unnskyldning tjener at vår åndsforlatte kirke ennå ikke har sørget for å åpne sitt hjerte for sannhetens lys. Man lever videre i det store dagdrømmeri hvor man resonerer og innretter seg *som om mennesket ved et trylleslag var skapt 100 % ferdig med en gang. Man ser ikke ennå at man alle er «materialet i arbeid»* og at vi lever midt i den store skapelsen.

Det er derfor kirkens og skolens feil at det finnes så uvitende og *godtroende* mennesker som du og Kongsvold, som er så lette å narre og som så altfor lett blir et bytte for propa-gandamonopoler.

Så lenge verden ikke ser det store perspektivet i vår utviklingshistorie, vil mange ellers bra og velmenende

mennesker begå nettopp samme feil som du og Kongsvold. Det er ikke Gud som forandrer seg, men det er vi mennesker som *vokser i etisk erkjennelse etter hvert som vi oppdager våre fedres og forfedres villfarelser og misforståelser.* Men ser man ikke oss mennesker som «materialet i arbeid» *så ser det faktisk ut som om Gud har forandret seg atskillig fra den gang han f. eks. hadde behag i blodoffer og inntil nå da de fleste mener at Gud ikke vil ha mer blod?*

Beretningen om Abraham og Isak, likesom beretningen om de blodtørstige guder her i Norden, må da sees som *relasjoner av menneskenes eget primitive forestillingsliv for tusener av år tilbake.* Merk deg dette.

Gud er alltid den samme. Men vi — også jødene — er gjenstand for utvikling og «skapelse».

Vi står også nå i verden overfor gjenfødelse og nyskapelse. Alt hva vi opplever er bare «fødselsveer». For veien til livet er nå en gang «en trang port» selv om mange Kongsvolder kanskje også synes at slikt er «stygt».

Både du og Kongsvold har engang passert «den trange port» selv om dere har glemt det og er for «blyge» og drømmende til å ville ta det med i beregningen. Dere har glemt at da dere var *barn* så tenkte og handlet dere som barn. *Hvis dere ikke har glemt det, så vær så vennlige å tillate både jødefolket og den norske og tyske nasjon å passere sin åndelige «lekestue» — og forsøk å se og erkjenne den infantilisisme som ennå særpreger verden.*

Kan du huske din konfirmasjons-tid? Tenk om verden snart ble så «voksen» at den kunne bli konfirmert? Vi har hatt mange tusen år til å sove, drømme og leke. Er det ikke snart nok? Jeg har inntrykk av at din lærer iallfall er meget langsom i utvikling og oppfatning.

Den som dømmer andre, dømmer lett seg selv. Tenk på misjonsfolket som ser det barnlige avguder hos de svarte når disse leker med sine bilder og symboler. Men misjonsfolket ser ikke sine egne bilder og molokker her hjemme, ellers ville de ta bjelken ut av sitt eget livssyn *før de befattet seg med å ta splinten ut av sin svarte brors øye.*

Nettopp slik med alle antisemitter og jødehatere. De aner visst ikke at de dømmer seg selv og hater og ringeakter og forfølger seg selv, når de forfølger, dømmer, hater og ringeakter jødene.

Jeg tilgir både dem og jødene *for de er seg ennå ikke bevisst hva de gjør.* Men tenk mer over dette *for din egen skyld.*

Kjære venn. Hvis dette ikke er nok for deg til at du får lyst til å lære sannheten å kjenne, så beklager jeg deg. Kan du nøye deg med så stor *utilstrekkelighet* som den jeg har påvist hos Kongsvold, så lider du en trist skjebne. Du fortaper en masse av livets innhold og mening fordi du er for nøysom m. h. t. din åndelige føde og ernæring.

Antisemittene minner meg om den fortapte sønn som var «glad ved

Sammenheng i kosmos og bevissthet nærmere forklart

Vi begynner forklaringen med den merkverdige ikke lokale korrelering vi finner i kvantefysikken.

EPR-eksperimenter, opprinnelig foreslått av Einstein, Podolsky og Rosen, viste at partikler som én gang har befunnet seg i samme kvantetilstand, blir varit «sammenfiltret» (entangled). De kan bli adskilt av en bestemt avstand og en bestemt tid, likevel er de korrelert. Et tilsvarende tilfelle av sammenfiltrering finner vi i dobbeltspalte eksperimentene som først ble utført av Young. Fotonene, elektronene, eller atomene som sendes gjennom små spalter i en skjerm og det eksperimentelle apparatoppsettet danner et sammenhengende koordinatsystem. Den kosmologiske versjonen av Wheelers eksperiment med splittede stråler indikerer at partikler forblir sammenfiltret selv når de beveger seg over astronomiske avstander og kommer til bestemmelsesstedet med tusenvis av års mellomrom. Nå kan vi gi en forklaring. I alle disse tilfellene etterlater partiklene (og partikler-sammen-med-apparatet) sitt holografiske spor i psi-feltet i vakuum, og dette sporet er direkte samstilt med partiklens spor i det aktuelle koordinatsystemet. Følgelig blir hver enkelt partikkel informert av hologrammet for hele systemet – holomønstrer er konjugert (samstemt) med akkurat det systemet.

Den samme forestillingen kan vi anvende på den sterke koherensen vi finner i biologien. I de levende veseners verden er de spesielle hologrammer for organismenes molekyler, celler og organer samstemt med det mer omfattende hologrammet for hele organismen. Følgelig blir det en subtil men likevel effektiv korrelering mellom organismens molekyler, celler og organer – og som vi har sett viser dette seg som en praktisk talt spontan hoherens for hele organismen. Dette samstemte forholdet opprettholdes enten molekyler, celler og organer er i direkte kontakt med hverandre eller ikke. Vi har sett at celler som en gang tilhørte en organisme fortsetter å være forbundet med den samme organismen, selv om de er kilometervis fra hverandre.

På et mer omfattende nivå vil vi kunne se at hologrammer for hele kolonier, grupper eller samfunn av organismer er samstemt med hologrammene til den økologien de er en del av. Følgelig forblir de organismene som deltar i denne bestemte økologien, ikke lokalt korrelert. Dette igjen forklarer ikke bare den praktisk talt momentale koherensen vi nå finner mellom alle delene i én og samme organisme, men også det merkverdige i at genomet i en levende art er i stand til å mutere i overensstem-

melse med sine skiftende omgivelser. Hologrammet for det mer omfattende systemet som organismen tilhører, korrelerer alle organismer innenfor det systemet, ned til celler og gener.

Mysteriet med den raske utviklingen av liv på Jordens unge overflate kan forklares på lignende måte. Vi har sett at den eldste steinen på Jordan daterer seg fire milliarder år tilbake, mens de tidligste og allerede meget komplekse livsformer – blågrønnalger og bakterier – er over 3,5 milliarder år gamle. Ettersom disse formene for liv er overveldende komplekse, er det ikke lett å se hvordan tilfeldige prosesser kunne frembringe dem i løpet av den relativt korte perioden på 500 millioner år. Det krever en koordinert og kompleks serie reaksjoner, hvor bare det minste feilskritt kan lede inn i blindgater. Det er vanskelig å se at «atomsupper» i vilkårlig blanding rundt omkring i grunne primitive dammer og vannmasser kunne klare dette innenfor det aktuelle tidsrommet. Nå kan vi imidlertid se at blandingen av molekyler på overflaten av den tidlige Jordan ikke bare var vilkårlig: den ble informert av sporene etter allerede utviklede livsformer! Dette kunne ikke være spor etter liv på Jordan, ettersom vi snakker om begynnelsen på utviklingen av biologisk liv på denne planeten. Det var spor etter liv på andre planeter.

At informasjon på denne måten blir «såkorn» for den biologiske utvikling på Jordan kan høres ut som science fiction, men det følger logisk av det banebrytende verdensbildet. Nullpunktenergi-feltet i vakuum strekker seg ut over hele universet og koder sporene etter partikler og partikkelsystemer på ethvert punkt i rom og tid. Resulterende skalare interferens-bølger produserer hologrammer. Disse forplanter seg med sin egen hastighet, som i områder med høy massetetthet kan overstige lysets hastighet. Hvor som helst de skalare hologrammene i vakuum finner vei, bringer de med seg spor av livsformer fra andre planeter i det området av universet. Ettersom vi må regne med at organismisk liv har utviklet seg på andre planeter i denne galaksen før livet begynte å utvikle seg på Jordan, må holografiske spor fra andre biosfærer ha vært tilstede i vakuum da de første livsformer oppstod på vår planet. Uansett hvor de måtte opptre i universet, må kjente former for liv ha noen felles kjennetegn. Sporene etter ikkejordisk liv har med andre ord vært tilstrekkelig samstemte med nye spor fra nytt liv på den unge Jordan, til at de har kunnet ha en subtil men avgjørende effekt. Dette kan ha vært det lille puffet som akselererte evolu-

sjonens prøving og feiling på denne planeten. Derved kunne sjansen øke for at den turbulente blandingsprosessen i molekylsuppen i Jordens tidlige grunne vanddammer kunne finne stabile og selvoppretholde kombinasjoner. Livet på Jordan ble informert av livet annetsteds i galaksen, akkurat som livet på Jordan nå informerer livet på galaksens øvrige livsdyktige planeter.

Hologrammene i psi-feltet er ikke begrenset til planetariske biosfærer. Det finnes hologrammer for stjerner og hele stjernesystemer. Disse strekker seg ut over tidsrommet i hele vårt univers og korrelerer galakser og andre makrostrukturer. Spor etter bølgeformer i stjerner og stjernesystemer skaper hologrammer for en galakse, og spor etter metagalaksen (settet av alle galakser) skaper hologrammet for universet. Hologrammet for milliarder av galakser er samstemt med hologrammet for hele universet, og dette skaper den ikkelokale korrelering som vi kan observere: universets hologram informerer tilstanden til deler av universet med tilstanden til alle andre deler. Dette forklarer hvordan stjerner og galakser kan være koherente gjennom hele universet, selv over avstander som ikke kunne være tilbakelagt av lyset eller noe annet signal vi kjenner til.

Spørsmålet om de uhyre fint samstemte konstanter – hvorfor universets grunnleggende parametre er så forbløffende koordinert med hverandre – har en tilsvarende forklaring. Vi vet at big bang var usannsynlig presist med hensyn til parametrene. Vi vet også at i et univers som bare var en smule mindre finjustert enn vårt, ville vi ikke vært her for å kunne forundre oss over denne presisjonen. Med bare det aller minste avvik (som fx en milliarddel av verdien på universelle krefter som elektromagnetisme eller gravitasjon) ville vårt univers vært ute av stand til å produsere betingelser for fremvekst og utvikling av organisk liv. I standard naturvitenskap har denne fininnstillingen rimelig forklaring – at tilfeldige fluktuasjoner i vakuum før big bang skulle ha lagt forholdene til rette, er ekstremt lite sannsynlig. I vår sammenheng er forklaringen at big bang ble informert av et tidligere univers (eller en tidligere syklus av universet). Da går det opp. Universets fundamentale universelle referanse er vakuums nullpunktfelt. Dette eksisterte før vårt univers ble født og vil uten tvil eksistere etter at vårt univers forsvinner. Det er et grunnleggende medium som bærer spor etter alle de partikler, stjerner og galakser som oppstod i tidligere universer, og det for-

midler denne markante veven av informasjon til påfølgende universer. Det holografiske spor av tidligere universer var tilstrekkelig samstemt med det holografiske spor av vårt eget univers' fødsel til å kunne produsere en slik subtil, men utslagsgivende effekt. Ved fødselen av vårt univers ble de fysiske konstanter informert av tidligere universer, på lignende måte som den genetiske koden i vår egen zygot ble informert av våre foreldres genetiske kode under unnfangelsen.

I store trekk får vi samme forklaring for de transpersonlige dimensjoner ved vår bevissthet. Generasjon etter generasjon av mennesker etterlater sine holografiske spor i psi-feltet, og disse utgjør det kollektive hologrammet til en gitt stamme, et samfunn eller en kultur. Dette er subtil informasjon som registreres av de mennesker som produserte den: hologrammet i hjernen eller organismen er samstemt med det kollektive hologrammet. På den måten blir vi først og fremst informert av ting og hendelser i vår egen fortid (dette er den dypere bakgrunn for en langsiktig hukommelse, som kan gå tilbake til fødselen og endog til livmoren), såvel som av mennesker rundt oss. Men den transpersonlige informasjonen vi har tilgang til har også dypere og videre dimensjoner. Hvis vi ikke undertrykker de korrespondende intuisjonene, kan vi la oss informere av menneskeheten som helhet. Carl Jung oppdaget dette da han studerte arketyper og andre trekk ved hva han kalte «det kollektivt ubevisste» hos mennesket. Som vi blir fortalt fra opplevelser med endrede bevissthetstilstander, kan vi også bli informert av andre arter, og av så små ting som partikler og så store ting som galakser. I noen grad er hologrammet vårt samstemt med alle andre tings hologrammer. Det er alt sammen en integrert del av vår biosfæres hologram, og bak det igjen av universets hologram og til syvende og sist av hele Metaversets hologram.

På samme måte som materiepartikler korreleres med hologrammet til hele gruppen av lignende partikler, på samme måte som molekyler og celler blir korrelert med hologrammet til organismen, og på samme måte som planeter, stjerner, stjernesystemer og galakser blir korrelert med universets hologram, så blir dette universet korrelert med andre universer gjennom hologrammet for alle universer, det vil si Metaversets hologram. Og disse korreleringene bæres frem og formidles av ett og samme kosmiske felt: Kvantevakuums skalare felt – psi-feltet.

(fra *Revolusjon i vitenskap*, 2003)

Holdningen til eldre, pleietrengende og pasienter

Vi har fått signaler fra lesere om at holdningen til - og behandlingen av - eldre og pasienter med psykiske og fysiske plager for en del er et tabubelagt emne. Det siste året har vi fått fortvilte henvendelser fra lesere som føler seg overkjørt av familie, «venner», og helsepersonale. Vi er vant til å tro at hjelpetrengende stort sett har det bra i velferds-Norge. Med alt er så visst ikke bra. Heldigvis fins det innen pressen «gravende» og gløgge journalister som tar opp misligheter.

Vi fikk nettopp en melding fra en 92-åring om at huset hans ble solgt av en advokat, hyret av hans eldste datter. Han vart bortreist da dette skjedde. Myndighetene har ikke gjort noe.

En annen, i 70-årene, som trodde han var eier av en eiendom i Spania, opplevde at eiendommen, som han trodde sto i hans navn, aldri var blitt slik tinglyst der nede som han hadde instruert sønnene. Den hadde stått tinglyst på den ene sønnens navn i alle år. Faren trodde fullt og fast på at de hadde satt eiendommen på hans navn slik han ga beskjed om. Altså: lurt opp i stry av sine egne, ikke av noe eiendomsfirma som vi ellers hører om.

En tredje får av sin pleier beskjed om å skifte medisin, uten at primærlegen, en psykiater, var blitt rådført. Pasienten var tilfreds med truxal, men pleieren mente han burde ha annen medisin.

I ett tilfelle hadde barna til en eldre kvinne tatt seg til rette og delt boet som var uskiftet. Hun torde ikke ta dette opp med noen, for hun skammet seg over barnas uhørte frekthet!

En eldre mann ringte i fortvilelse over omsorgspersonale som behandlet ham som en spedalsk. De var direkte uhøflige og trakasserte ham.

En eldre dame ble mishandlet i hjemmet av sin sønn, som var rus-avhengig, og banket henne rett som det var. Hun hadde klaget til legen, men han gjorde intet.

Vi har hørt om flere tilfeller av mishandling, både fysisk og psykisk. Politiet hadde i ett tilfelle vært innblandet i bildet, men intet var blitt gjort.

En minstpensjonist klaget over at hun ikke fikk hjelp av sosialkontoret til å betale dyr strøm.

Et eldre par fortalte at de var blitt rundstjålet og lurt av asylsøkere. Paret torde ikke anmelde forholdet fordi det ble truet med bank i tilfelle. Gjerningsmennene var tenåringer.

De fleste tilfellene vi har hørt, handler om eldre eller pasienter som ikke tør ta sakene opp med myndighetene, eller som ikke vet hvordan de skal gripe saken an. Jeg frykter at det vil tilfældigvis har fått vite om nøden og fortvilelsen hos eldre og pasienter bare er toppen av isberget.

Jeg tviler ikke på at de aller fleste har det noenlunde levelig og forholdsvis trygt i «velferds- og velstandslandet Norge». Men vi bør alle begynne å bry oss mer om disse ulykkelige menneskene, det er ikke godt nok å overlate omsorg og initiativ til et offentlig vesen alene.

Even Lorch-Falch

Hvem og hva og hvor er Gud?

Dette spørsmål er av vital betydning for hver enkelt av oss til daglig og for hele det menneskelige samfunnsliv å bli klar over. Tidligere i menneskenes primitive ungdom gjennomlevet vi de mytologiske forestillingene som f.eks. Asalæren gir et uttrykk for. Menneskene så naturkreftene som personifiserte guder, og vi fikk f.eks. gudene Odin og Tor og i verden hele den store øvrige mytologiske gudekrets. I jødefolkets historie derimot fikk vi den ene gud Jahve – han som *er*.

Senere etterhvert som «vitenskapen» utviklet seg, ble det bare det som kunne sees, sanses og forstås av våre ufullkomne menneskelige fysiske sanser som var «virkelig». Da Gud ikke umiddelbart kunne sees, høres eller oppfattes, så kom vitenskapen frem til det resultat at Gud eksisterte ikke. Vi fikk det materialistiske, ateistiske syn som har preget livsbilledet hos mange i mere enn de siste hundre år.

Dette synet er dog nu veket for det spiritualistiske, det teiske syn. Menneskene er i dag klar over Guds eksistens. Vi er klar over at Gud er universets allvitende og mektige skaper, hvis skaperverk vi ser og overveldes av om vi f.eks. betrakter stjernehimmelen en mørk, klar vinterkveld. Eller vi iakttar og studerer naturens- og vegetasjonens frembringelse i vår umiddelbare nærhet, og vi tvinges til å forstå og bli på det rene med, at Gud den allmektige skapers eksistens er en realitet, uten hvilken fotfeste for tanken ikke kan tenkes å oppnås.

Vi er klar over at Gud er ånd og energi som fyller det hele univers med dynamiske krefter, og vi er klar

over at Gud er den universelle bevissthet: «Mon den som skapte øret, ikke selv skulle høre, mon den som skapte øyet ikke selv skulle se». Men Gud er usynlig. Vi er klar over at Gud er selvvirkningskrefter og evner som alt liv og det hele univers er besjelet av og avhengig av. Skaperen har på forhånd nedlagt de selvvirkningskreftenes tankefrø som senere spirer, og som vi etterpå ser for våre øyner i alt som skjer, og som røper denne og dette av allmakten på forhånd lagte formål og hensikt med skapelsen. Gud, slik som vi ser ham for vårt indre øye, er ingen gammel mann med grått hår og skjegg slik som vi kanskje tenkte oss ham som barn, fordi vi så ham infantilt avbildet slik. Gud er usynlig. Gud er heller ikke noen demonisk og vilkårlig guddom som griper vilkårlig inn i det som skjer med det enkelte menneske eller det som skjer i naturen. Ti alt har den allmektige skaper altså fra evighet nedlagt som selvvirkningskrefter og dynamiske evner og formål i stoffet, som til enhver tid utfolder seg overensstemmende med autonome, universelle lover.

Vi sier at mennesket er skapt i Guds bilde. Vi mener da ikke at Gud ligner menneskenes legeme og kropp; men menneskets sjel, ånd og åndsliv er det som er skapt i Guds bilde. Og derfor evner også menneskene ved hjelp av denne gudegjenstand, den skapende fantasi og forebildningsevne, selv å skape som Gud, og være hans medassistenter under skapningen, som stadig pågår.

Gud er altså all tings allmektige skaper, som har vært fra evighet og som vil være til evighet, og som opp-

rettholder alle ting i kraft av den universelle lovmessighet han har nedlagt i alt og alle.

Menneskene hadde tidligere f.eks. i det gamle testamentets tid en ganske annen oppfatning av Gud – som den strenge blodtørstige og hevngjerrige Jahve. Men Kristus gav menneskene et nytt og sannere bilde av Gud som sannhetens, rettferdighetens og kjærlighetens ånd. Gudsbegrepet vokser altså i menneskenes sinn, alt er relasjoner til våre egne bevissthetstrinn.

Kristus lærte menneskene at de skulle elske Gud over alle ting: Vi skulle sette Gud som sannhet og virkelighet over alle ting, bare tro virkeligheten og ikke danne oss feilaktige eller uriktige bilder av skaperen – ikke danne oss avgudsbilder. Å danne oss feilaktige bilder av Gud, er skjebnesvangert. Med det syn Abraham hadde på Gud, ofret han gjerne sin sønn Isak.

Vi har nu kort sett hvem og hva Gud er. Men *hvor* er så Gud, også herom forteller Kristus som vår mentale og vitale og genetiske frelser. Gud og Guds vilje er og skjer i universet, i alt og alle. Vi lærte å be: Skje din vilje på jorden, som den skjer i universet. Vi vet at Gud er om oss og i oss: «Guds rike er innen i Eder». Derved forstår vi de to store bud: «Du skal elske din Gud over alle ting». «Du skal elske din neste som deg selv». Vil du altså dyrke Gud, skal du dyrke din neste.

Ditt Gudsbilde er bestemmende for din skjebne. Tror du på den rasjonelle selvvirkningskreftens Gud, så blir du den *aktive* i hele ditt daglige liv. Hvor du erkjenner at det er i deg og din egen handlemåte og omgang

med Guds dynamiske krefter som er stillet til din rådighet, som det kommer an på, der blir dine handlinger deretter. Da lar du deg eksempelvis ikke bruke til å anvende atombomben. Tror du derimot på statskirkens irrasjonelle Gud, som vilkårlig og lunefullt griper inn hvor det passer ham, så blir du i ditt daglige liv den *passive* som legger hendene i skjødet og «legger alt i Guds hånd».

Tror du på en allkjærlig, allvitende og allmektige Gud som har satt som sin skapnings mål å lage et

paradis på jord og i universet, og skape sine guddignende menneskeskapninger til fullkomne medarbeidere og skaperassistenter, – da har du ikke *tro* på krigen og krigsødelegelsene som Guds verk og som har Guds velsignelse slik som statskirkeprestene forsikrer, og som du derfor må finne deg i. Da ser du på krigen som den ukontrollerte *satans* verk som du med all makt motarbeider med de rasjonelle midler som ditt Gudssyn gir deg.–

G.E.B. (1954)

– Big Bang-teorien er bare jødisk propaganda Jøder raser mot staten Georgia

ZAKIA AHMED AKKOUH OG TRINE STALSBERG

Søndag 18.02.2007
Dagbladet på nett

(Dagbladet.no): En jødisk organisasjon krever unnskyldning etter at det i et notat, som er blitt sendt utdanningskomiteer i flere stater, sies at læren om evolusjonsteorien bør forbys fordi det «kun bygger på en myte propagandert av en gammel jødisk sekt.» Notatet knytter Big Bang-teorien til Kabbalah og jødisk mystisme, melder AP.

Folkevalgte i Georgia har videresendt notatet, som oppfordrer politikere til å utfordre «evolusjonsteoriens monopol i skolen.» til flere stater, deriblant California og Texas.

Notatet hevder å komme med udiskuterbare bevis som lenge har vært ukjent og som «beviser» at Big Bang-teorien er utledet, prinsipp

for prinsipp, fra rabbiniske skrifter i den mystiske hellige boka om Kabbalah, som er skrevet for minst to tusen år siden.

Ingen vil ta ansvar

Kristenfundamentalisten Marshall Hall er pensjonert lærer og leder for Fair Education Foundation, en organisasjon som blant annet arbeider for å overbevise folk om at evolusjonsteorien ikke stemmer og at jorda ikke går rundt sola. Hall sier at det var den republikanske delstatsrepresentanten i Georgia Ben Bridges, som godkjente notatet.

Kristenfundamentalisten Bridges, som er en av Big Bang-teoriens argeste motstandere i USA, nekter på sin side for å ha vært med å skrive notatet. Bridges har lenge kjempet mot at elever skal lære Big Bang- og evolusjonsteorien på skolen, og har fremmet et lovforslag om at kun «vitenskapelige fakta» skal læres bort.

- Maner til antisemittisme

«The Anti-Defamation League,» organisasjonen mot ærekrenkelser, har sendt et brev til Bridges der de krever unnskyldning.

- Ditt notat maner frem motbydelige forestillinger om jødedommen brukt i tusener av år for å tegne jøder som et kult-liknende manipulerende folk, sier de i brevet.

Hall på sin side, hevder at hverken notatet eller at hans antievolusjons-hjemmeside, som notatet oppfordrer leserne til å oppsøke, er antisemittisk.

Blander politikk og religion

Den amerikanske forskeren Jon D. Miller fra Michigan state University, har funnet ut at bare 40 prosent av den amerikanske befolkningen aksepterer evolusjon, noe som er lavere enn i noe europeisk land, skriver Forskning.no.

- De laveste tallene finner vi i Tyrkia, på plassen like over ligger USA, sier professor Miller.

Han har analysert undersøkelser om holdninger til evolusjonsteorien flere steder i verden. Han mener holdningene i disse landene har sammenheng med politikens forankring i religionen.

- Måten vi karakteriserer religiøse fundamentalister i både Tyrkia og USA, er at de begger er fra én-bok-religioner. De sier at alt du trenger å vite finnes i den ene boken - enten Bibelen i USA eller Koranen, i Tyrkia, kommenterer Miller i en pressemelding.

I USA spiller religion en stor rolle i politikken, og dermed også i synet på evolusjon.

- Ingen større politiske partier i Europa bruker motstand mot evolusjonsteorien som en del av sin politiske plattform. I USA finnes det mennesker som mener at det er en politisk fordel å avvise evolusjon, mener Miller.

Skil stat og kyrkje

Å skilje stat og kyrkje handlar framfor alt om å skilje partiprogram og bibel

Lars-Henrik Michelsen,
leiar av Unge Venstre

Regjeringa er splitta. Framstegspartiet vil ha folkerøysting. LO vil ha kontroll. Konflikt, prosess og kontrolliver har køyrt statskyrkjebatten inn på eit sidespor. Tida er inne for å bringe debatten attende til dei grunnleggjande spørsmåla.

Debatten om statskyrkja si framtid grip inn i tilhøvet mellom stat og borgar på spørsmål som er djupast knytt til den einskilde sitt samvit og identitet: tru og livssyn. Om ein definerer tru som ei privatsak, blir staten si vedkjenning til den evangelisk-lutherske tru problematisk. Det er problematisk for dei som får Trond Giske som eit mellomledd mellom seg og Gud, men ikkje minst er det problematisk for dei som ikkje vedkjenner seg til same trua som staten.

Statskyrkjeordninga er ei openberr samanblanding av religion og politikk. Det er kongen som er kyrkjestyre, det vil seie at den øverste makt i Den norske kyrkja ikkje ligg hjå kyrkja sjølv, men hjå kongen i statsråd. Den norske kyrkje, i motsetnad til andre trus- og livssynsamfunn i Noreg, kan altså overstyrast i religiøse spørsmål av politikarar som er vald av, mellom andre, ateistar, katolikkar, muslimar og jødar. Å skilje stat og kyrkje handlar framfor alt om å skilje partiprogram og bibel, slik at den norske kyrkje kan få nytte den same fridomen som alle dei andre trussamfunna i landet.

Det store fleirtalet av det norske folk, rundt 85 prosent, er medlem av Den norske kyrkja. For desse byr ikkje staten si vedkjenning til den evangelisk-lutherske tru på noko problem i kvardagen. Men for dei 15 prosentane som aktivt har vald å ikkje vere medlem av statskyrkja, kan denne skilnadshandsaminga av tru og trussamfunn vere eit problem. Om det er eit problem, er det mino-

riteten sjølv, og ingen andre, som må svare for. Spørsmålet om statskyrkja si framtid er ikkje berre eit spørsmål om kva fleirtalet av folket vil, men og eit spørsmål om religiøse minoritetar sine rettar i det norske samfunn. Difor bør det heller ikkje vere nokon folkeavrøysting om skilje av stat og kyrkje, fordi ingen siviliserte samfunn legg spørsmål om mindretalsrettar ut til ei rein fleirtalsavgjersle.

Noreg i dag er noko annleis enn einevaldstidas homogene og autoritære samfunn. Når statskyrkjeordninga likevel har overlevd, skuldast det at kyrkja har klart å tilpasse seg og endre seg i takt med samfunnsutviklinga. Fordi dei aller fleste fungerer statskyrkjeordninga rimeleg bra, og difor har det heller ikkje vore noko folkekrav om å skilje stat og kyrkje. Men rammeverket for statskyrkjekonstruksjonen – den vedkjennande stat, dei tette banda mellom religion og politikk og særhandsaminga av eitt livssyn framfor alle andre – er det same no som for 470 år sidan. Resultatet er at statskyrkjeordninga er umogleg å forsvare på eit prinsipielt grunnlag.

Difor er det heller ikkje prinsipielle argument som blir brukt som forsvar for statskyrkja. Frå senterpartiet får vi høyre at dette handlar om norske kulturtradisjonar, om ei folkekyrkje for alle. Frå Ap og LO blir vi fortald at det handlar om kvinner og homofile sine moglegheiter til å bli prestar og biskopar. Nokon vil med andre ord ta vare på statskyrkja for tradisjonen si skuld, andre for å sikre den statlege kontrollen.

For at eit samfunn skal kunne hevde at det har reell religionsfridom, er det ein føresetnad at alle borgarar føler seg likeverdig behandla uavhengig av livssynsval, og at eit kvart trussamfunn får styre seg sjølv utan innblanding frå politisk hald. I eit moderne demokrati bør det ikkje vere ei offentleg oppgåve å fortelje

folket kva dei bør tru på, men heller å leggje til rette for at ulike religionar og livssyn kan få utfalde seg slik at kvar og ein kan gjere sitt val på eit fritt grunnlag. Difor bør stat og kyrkje skilje lag. Eller som Torbjørn Jagland så klokeleg sa det: «Tru er eit personleg anleggande. Det prinsippet har forrang, og då er det vanskeleg å halde seg med ein statleg religion.» Måtte han bli lytta til av si eiga Ap-dominerte regjering.

«Vikingekongen blir 70»

Av Svein Otto Hauffen

Overskriften er oversatt fra tysk TV2 (ARD)s program med samme overskrift. Om vikingekongens undersåtter betraktes som jomsvikinger, berserker eller kanskje begge deler, var unevnt. Likeså at programmakerne ikke virker helt oppdatert i forhold til historiske bagateller som at de siste viking-er måtte bite i gresset, for over tusen år siden. Til tross for et tappert gjenopp-livingsforsøk av Johan Bojer, ved romanen «Den siste viking».

Høydepunkter

Som den intelligente leser sikkert har skjønnet, var det ikke vikingekongen Harald Hårfagre, men snarere Kong Harald hårfattige, man sikter til. Selv om programtittelen ikke var treffende.

Fra Tysk ZDFs reportasje om samme, tidligere på dagen, fremheves «Aftenpostens gullpenn», Per Egil Hegges, og stortingsmann Inge Lønnings ypperlige kommentarer. Sistnevnte på så glimrende tysk at det var en fornøyelse å høre!

Liljene på marken

I Trefoldighetskirken fremførte kronprins Håkon en velvalgt evangelietekst. Mesterens poetiske bilder om liljene på marken. De som minst av alt er opp-tatt av hvordan man kler seg...

Utilsiktet fremkalte nok kronprinsen flere smil hos seerne; som i samme program hadde sett bl.a. slottes lange rekker av computerstyrte kleskap!

EU framjar krig, ikkje fred

– EU er ei imperialistisk kjernevåpenmakt, seier Jan Øberg. Han innleidde om EU og fred på eit ope møte i Oslo Nei til EU 17. februar.

Av Kjell Arnnestad
Nei til EU

– Eu bidrar ikkje til fred eller konfliktløsning, men har snarare vor med på å egga til krig, til dømes i Bosnia-Hercegovina, seier Jan Øberg.

Om lag 25 engasjerte framførte fekk høyre ein av dei fremste fredsforskarane i Skandinavia innleia om EU og fred. Danske Jan Øberg er dirketør og grunnleggjar av The

Transnational Foundation for Peace and Future Research (TFF) som held til i Lund i Sverige.

EU-konstitusjonen binder landa til å stadig styrka militærvesenet. det vil seie at nedrusting vil vere for-borde. Det må kunne seiast å vere eit unikt trekk ved EU-konstitusjonen; eit påbod om opprusting. Berre ein gong er nedrusting nemnd i konstitusjonen, og då berre av di EU kan vera med på å rusta ned andre partar i konfliktsituasjonar.

Øberg gjekk hardt ut mot EUs utanriksminister, Javier Solana.

– Solana er å rekne for ein krigsforbyrtar, seier Øberg, som grunn-gjev det med at Solana var general-sekretær i NATO under krigen mot tidlegare Jugoslavia. Øberg peikte òg på at EU eksporterte våpen til partane i Balkan-krigane og bidrog sterkt til at desse konfliktane vart so lange og blodige.

Berre militære løysingar

Jan Øber var klar i sin kritikk av EUs fredspolitik.

– EU er berre fokusert på militære løysingar på konfliktar, aldri dialog. Der er EU og Vesten sine verdiar som skal spreia, og EU har sjølv definert sitt operasjonsområde so vidt at det femnar om til dømes Sør-Afrika og deler av USA. EU koplpar ikkje kampen mot terror og kampen mot fattigdom, årsaka til terror. EU har ikkje noko bodskskap, berre militære svar. Han opptrer EU på same viset som USA.

Innleiaren kritiserer dei på venstresida, til dømes Vänstern i Sverige, som trur at EU er ei «snillare» stormakt enn USA. EU har mange tidlegare kolonomakter, og dei veit framleis å forsvare interessene sine. Samstundes er det NATO, ikkje SN, som er EUs fremste samarbeidspartnar.

Staten svikter nordnorsk kulturliv

Det er med stor overraskelse og rase-ri vi ser at den rød-grønne Stoltenberg-regjeringa plutselig har fjernet støtten til kulturiltak i Nord-Norge, ved å stryke den årlige bevilgningen til Nordnorsk Kulturråd. I 35 år har Statsbudsjettet inneholdt tilskudd til Nordnorsk Kulturråd, som har kanalisert midlene til drift av landsdelens kunstnerorganisasjoner og til forskjellige frie kulturprosjekter. Uten politisk behandling i to av fylkene, og uten dialog med nordnorsk kulturliv har disse pengene forsvunnet? 2,3 millioner er tatt fra oss.

Vi beklager på det sterkeste at Stoltenberg regjeringa og kulturminister, Trond Giske, har strøket midlene som staten til nå har bevilget til

nordnorsk kulturliv via Nordnorsk Kulturråd. Dette er en prosess som ene og alene er blitt styrt og regissert av de ledende fylkespolitikere med ansvar for kultur i Nordland, Troms og Finnmark. Prosessen rundt denne saken har vært hermetisk lukket både for styret i Nordnorsk Kulturråd og for våre medlemsorganisasjoner. Dette til tross for at de nordnorske fylkeskommunene stadig forespeiler Nordnorsk Kulturråd å være med i en prosess for å diskutere eventuelle endringer i organiseringen til beste for kunsten og kulturen i landsdelen.

Midlene er omfordelt til landsdelsmusikerne og Festpillene turne og ikke til de tre fylkeskommunene slik fylkeskommunene hadde regnet

med i sine saksframstillinger. Dette vil gjøre det særlig vanskelig for kunstnerorganisasjonene som da ikke vil kunne oppnå den driftsstøtten de har hatt til nå gjennom Nordnorsk Kulturråds bevilgning fra staten. Det er høyst usikkert hvilken prioritering driftsstøtte til organisasjonene kan få i de enkelte fylkeskommunene.

Politisk styring av kunsten

Den kompetansen som Nordnorsk Kulturråd har opparbeidet seg og den fellesarena rådet har skapt for kulturlivet i landsdelen gjennom de 42 år det har eksistert blir nå borte, og det legges opp til et system der midler til kunst og kultur skal bevilges direkte fra statlig og fylkekom-

munalt politisk nivå. Vi er redde for at dette vil bety en politisk styring av kulturlivet. Vi ser ikke lyst på dette når vi har politikere som har vist at de totalt mangler interesse for å lytte til hva de berørte parter i kulturlivet har å si om organiseringen i landsdelen..

Nedleggelse

I denne saken har politikere med sine vedtak elegant sørget for å fjerne drifts- og prosjektstøtten til kunstnerorganisasjonene i landsdelen samt driftsstøtten til Nordnorsk Kulturråd. Styret i Nordnorsk Kulturråd har nå ingen andre muligheter enn å forberede nedleggelse av Nordnorsk Kulturråd. Vi har et ansvar overfor

våre ansatte, bevilgninger til flerårig prosjekt samt våre medlemsorganisasjoner. I og med at driftsmidlene fra fylkene og de statlige midlene til kulturiltak nå er borte, kan ikke styret lenger videreføre dagens drift. Dette blir tatt opp på et ekstraordinært rådmøte 13-november.

Kontakt:

Unni Krogh, leder i Nordnorsk Kulturråd
Telefon: 975 77 664

Heaika Skum, nestleder i Nordnorsk Kulturråd
Mobil: 958 21 851

Kunsten - - -

å mettes av den føde som svinene fikk», men vil du deg selv vel, så hør på en gammel venn som vet mer om disse ting enn herr Kongsvold.

Vennlig hilsen
B. D. B.

Da jeg hadde skrevet og sendt mitt svar på Kongsvolds artikkel kom jeg i tanker om at mitt svar kanskje allikevel ikke var utførlig nok? Sannheten om kunnskapens tre til både godt og ondt hadde jo vært en tvilsom sannhet om ikke skildringen av de «eldste» mennesker hadde bekreftet at deres demrende «kunnskap» virkelig også var både til godt og ondt. For kunnskapen om oss selv og om vår tilværelse er menneskehetens privilegium. *Refleksjonslivet var vekket* og menneskene «så» at de var nakne. Det kom noe nytt til som dyret ikke kjente fordi det ingen «kunnskap» eller refleksjon hadde. Kunnskapen var et tveegget sverd. Derfor må også Mosebøkene fortelle om «Onan», 1. Mos. 38, 7—10, som «spilte sin sæd på jorden» og derfor må de også fortelle en masse andre «usmakelige detaljer» som vitner tydeligst mulig om deres egne primiti-

ve anskuelser i tidens morgen. Gud Herren var og er selvfølgelig ikke primitiv som de første mennesker. Men *ånden i dem selv* er ennå så primitiv troskyldig, enkel og umiddelbar som den vi hører tale i menneskene i deres forhistoriske tid. Men fordi teologene tenker seg at Gud var noe annet enn ånd, en eller annen tenkt eksklusiv «Herre» utenfor mennesket, som *ga seg til syne i Edens hage* som en streng, men ellers velvillig eldre herre, så får de naturligvis vanskeligheter når de skal svare på Kongsvolds anklager og beretninger. Kunne Gud Herren finne behag i en mann som handlet med sin kone og som overfor kongen utga henne for å være sin søster?

Det var jødernes rike intuisjoner, deres intelligente sans for det objektivt virkelige som a priori gjorde dem til et utvalgt folk. Av alle orientalske sagn og myter kommer ingen nærmere det riktige enn *Moseloven* og *ingen samfunnsanskuelser pløyde dyrene enn jødernes*. Derfor ble de Skaperens «forsøkskanin», som jødene selv uttrykker seg, og derfor ble de «Guds utvalgte folk» i kraft av loven om «den sterkeste rett». «Det naturlige utvalg.» (jfr. min fremstilling om dette i "Åpent brev til Adolf Hitler",

1937).

Det første folk, stort eller lite, som først tar konkurransen opp med jødene på dette punkt, blir en «Fører-nasjon» og et «Førerfolk», men hittil har i mange tusen års historie intet folk *sett dypere inn i sannheten* om den menneskelige natur og inn i menneskelivets sjanser og risiko enn jødene, med sin «dans om gullkalven», «Jotams fabel», «det tapte paradiset», «prostituasjonen» som en naturlig følge av «det primitive refleksjonsliv i begynnelsen» osv.

Hvis vi skulle skrive sannheten om Abraham, så ville vi altså ikke skrive som Kongsvold, men vi ville heller si det slik: I begynnelsen solgte og handlet mennesket sin egen hustru, men noen tusen år senere innskrenket det såkalte kulturmennesket seg i regelen til å kjøpe og selge hverandres døtre. Salgsbetingelsene var forskjellige i de forskjellige land og kjøpe-kontraktene kunne variere fra ganske forbigående fornøyelser til livsvarige kontrakter som ble mest anerkjent og stemplet av «kirken» eller «staten». For å få «statens» stempel på kontrakten må de som gifter seg ha såkalte «vitner» (for «staten» tror ikke på folk). De andre som inngår såkalte «løse forbindelser» vil helst ingen vitner ha.

Det er tydelig at Frelseren ser frem til den tilstand da vi ikke lenger skal bedrive hor og da vi ikke lenger skal gi til ekte eller ta til ekte, men leve som «englene i himmelen» (Matt. 22, 30. 24, 38), men foreløpig blir vi henvist til ekteskapet og skilsmisellover og paragrafer fordi våre hjarter ennå er for harde, samtidig som vi er for søvnige og for lite selvkritiske til at vi kan finne det tapte paradiset igjen. Kjensgjerningen er altså den som Bibelen beretter *at til menneskelivet knytter seg prostitusjon så vel i kjøtt som i ånd*, og hvis Bibelen derfor ikke hadde tatt dette med, så hadde Bibelen ikke vært hva den gir seg ut for å være *innblåst av Guds ånd som taler i oss og til oss og om oss, en sannhetens bok om mennesket, om dets farer og fristelser, sjanser, fortrinns og muligheter til mange sider*, altså en bok om den livsorden og livslovsmessighet som vårt liv knytter seg til.

Bibelen beretter f. eks. også om spørsmålet «innavl». Moses har strenge forbud mot innavl, slik også mange andre folk har. Kanskje har alle naturfolk regler mot innavl for alt hva jeg vet? Men samtidig får vi i

Moseboken eksempler på at «innavl» forekom, som f. eks. beretningen om Lots døtre som begge ble fruktsommelige med sin far. (1 Mos. 19, 31—38.) *Individualismen* var i begynnelsen ikke så utviklet som i våre generasjoner, fordi begrepet «innavl» spilte en relativt mindre rolle enn hos oss.

En så utførlig og lærerik bok om «menneskene i begynnelsen» som Bibelen kan sikkert ikke skaffes. Den er *uerstattelig* for den som er av sannheten og søker sannheten som veien til frelse og befrielse. Men slikt fatter en herr Kongsvold ikke. Han «akter på vind og sår ikke, og ser på skyene, men høster ikke» for å bruke Bibelens egne ord om ham. (Pr. 11, 4.) Han følger «vinden» (dagens propaganda som blåser bort igjen) og går og funderer på «tanketåken» eller «skyene» og høster selvfølgelig ingen visdom. Det skal en ydmyk erkjennelse til for å kunne lese Bibelen. Man skal «være av sannhet» og elske sannheten og virkeligheten over alle ting for å få kontakt med livets evige åndelige kraftsentraller og lysverker.

Kongsvold synes ikke å ha noen idé om alle de nordmenn i det 20. århundre som har «handlet med sin Sara» minst like grotesk som den gamle Abraham. Han ser splinten i sin bror orientalerens øye for tusener år tilbake, men synes ikke å kjenne prostituasjonen i kjøtt og ånd i sitt eget fedreland.

Den gamle gode bibel er full av forskrifter om renslighet, hygiene, rasehygiene, humanitet, selvtukt, faste og mye annet som tydelig for all verden dokumenterer *hvordan de eldste mennesker tenkte*. Og bare den og de som ikke ser livet som uavlatelig «skapelse og vekst», som det «evigværende og blivende» og slik gjør seg fortrolig med den levende virkelighet *som alltid er i bevegelse*, stenger seg selv ute fra å erkjenne visdommen i Bibelen. Ethvert menneske som forkaster Bibelen og som «hater kjøtt og blod» har et skjævt syn, hva enn årsaken til dette måtte være.

Man behøver bare, som jeg nevnte i mitt brev til min venn, å konstruere opp i sine tanker hvordan en bibel ville se ut hvis den skulle skrives f. eks. av en *professor Vegard*, en *Kristine Bonnevie*, en prost *Hygen* og en biskop *Berggrav*. En slik «bibel» foreligger allerede for så vidt som *de*

alle allerede har skrevet og vitnet om hva det bor i dem selv. Men noen annen verdi har Oslolitteraturen ikke. Om 100 år vil folk som leser Oslolitteratur fra våre dager korse seg over den store uvitenhet som gikk for «god fisk» i «Stor-Oslo» i det 20. årh. Det eneste trekk som vi fikk felles med Mosebøkene ble altså dette at vi fortalte om hvordan det sto til inne i oss, *men forøvrig var det intet sant livsbilde - og hvorfor? Fordi vi hadde utviklet en moral og en «etisk» vurdering som var så upålitelig at vi brukte sminke og pudder, opportuniste og forstillelse, fariseisme og livsløgn i massevis for å skjule vår nakenhet*.

Beretningen om de første menneskers «fikenblad» og om deres *store oppriktighet og sinnsro og om deres mange rike og guddommelige inspirasjoner, overstråler all annen litteratur i verden*. De gamles *umiddelbare livserkjennelse og deres bange anelser om kunnskapens risiko og om deres intime samtaler med djevelen selv og om deres tapte paradiset og om de to kjeruber som den skapende ånd satte ved inngangen for å holde vakt, ja, alt sammen er så stort og rikt — så ufattelig vidunderlig at vi av hele vårt hjerte med all vår forstand og følelse bare kan bøye oss for Gud og bekjenne vår villfarelse*. Overfor Bibelens evige sannheter om oss alle kommer vi ganske enkelt til kort.

Derfor er alt jødehat og all jødeforfølgelse — jeg gjentar det — bare en ubevisst og ukontrollert forfølgelse av oss selv — i frykten for å lære sannheten om oss selv å kjenne. For jødefolkets historie er et forbilde på all menneskelighetens historie, det er et speil som vi kan lære å se oss selv i. Bare en fordommet og formørket verden som ennå ikke har oppfattet det *menneskelige privilegium, som består i kunnskap og viten om livet*, bare en slik verden er det som mistyder, forkaster og banaliserer den hellige bibel, som er 100 % sannhet om oss selv, om vårt privilegium, om vårt driftsliv, åndsliv og sjeloliv.

Bare de mennesker som ennå er for mye «dyr» til å kunne erkjenne dette, forkaster Bibelen fordi den ligger for «høyt» for dem.

BERTRAM D. BROCHMANN – den store sosial-reformatoren i Norge

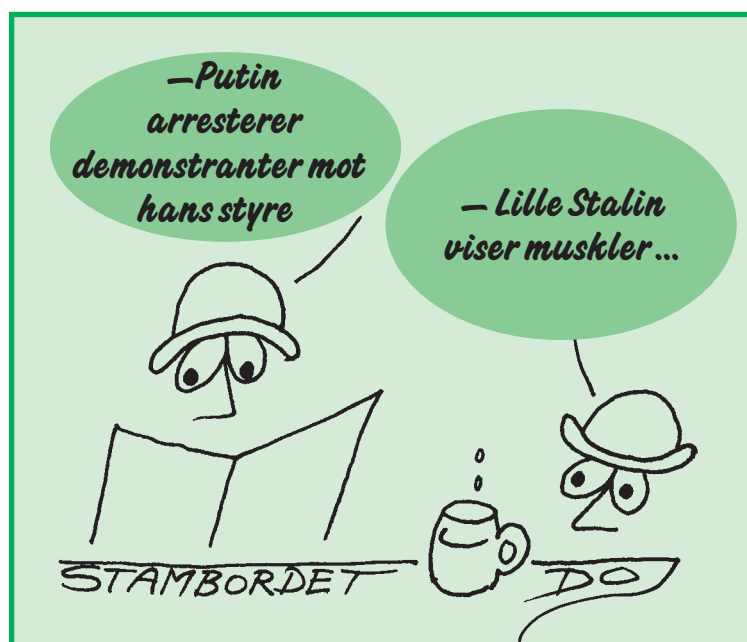
Bertram Dybwad Brochmann (1881-1956) var prestesønn og utdannet gartner. Han reiste land og strand rundt og prekte om en ny samfunnslære. En lære som talte Staten og Kirken midt i mot.

For Brochmann var statsmakt, pengemakt og religion menneskehetens nye avguder. Disse molokene som han kaller dem, knebler friheten og folket. Brochmann bygger sin nye samfunnslære på en radikal forståelse av Kristus og evangeliene.

Brochmann innførte i sin samfunnslære begreper som "to slags fantasi" (den ukontrollerte og den kontrollerte) og "to slags virkelighet" (den objektive skapt av Gud og den relative skapt av mennesker). Gjennom 40 år utga han mer enn 40 bøker om sin nye samfunnslære. Det vakte stor oppsikt da han i sitt åpne brev til Adolf Hitler i 1937 gir uttrykk for at Hitlers undergang er viss, hvis han fortsetter å følge det makt- og voldsprinsipp han hadde slått inn på. Brochmann hadde dessuten også hjulpet den jødiske Helene Harand i hennes kamp mot Hitlers jødeforfølgelser, og han hadde holdt offentlig foredrag om dette i Wien. Brochmann var derfor uønsket i Berlin.

Så bryter 2. verdenskrig ut, og noen måneder senere står tyskerne etter et kappløp med engelskmennene som okkuperer av Norge, mens Konge og Regjering rømmer til England med gullbeholdningen og lar folket i stikken. Om dette sier Brochmann sin hjertens mening i et radioforedrag i juli 1940 - mer enn en måned etter at krigstilstanden mellom Norge og Tyskland var opphørt ved den norske hærs kapitulasjon, og okkupasjonsstilstand var inntrådt. Han angriper også Englands kyniske holdning overfor Norge. Hensikten med Brochmanns radioforedrag var for det første å motarbeide Quisling, dernest å fremheve Hitlers riktige økonomi-politikk mot plutokratiet. Dette for å komme på talefoot med okkuperantene som han hadde tett inn på livet, og for med det å skjerme sine tilhengere i Norge. Han var den første politiker som tok Jesu budskap om å "elske sine fiender" og ikke bare gå én mil med dem, men to, alvorlig. For dette ble Brochmann etter krigens slutt tiltalt og dømt ved det "rettsoppgjør" som av den tilbakevendte Regjering ble iscenesatt overfor 99.000 nordmenn. Brochmann tok som de tusenvis av andre sin fengslesstraff som et utslag av den politiske forfølgelse han var utsatt for. Av ukjente årsaker ble han brått sluppet ut av arrest etter knapt 6 måneders soning.

I sin bok "Til mentalundersøkelse" (1947) beskriver han dette årelange marerittet som norske myndigheter utsatte ham for. "Rettsaken mot B.D.B." (1947) viser i sin fulle bredde hvor paradisk det hele var.

Samfunnsliv

Redaksjon og ekspedisjon
6150 ØRSTA

Abonnement i hele Norden
Kr. 500,- pr år
kr. 250,- pr halvår

Annonsepris kr. 4,- pr mm
1. side kr. 4,50 pr mm

Abonnement kan tegnes
ved poststedene eller
direkte i ekspedisjonen

Sats og trykk:
Møre-Nytt, Ørsta